

เราคือใคร? มาจากไหน? กำลังจะไปไหน?

หัวเรื่องนี้ เป็นชื่อภาพเขียนภาพหนึ่งของ โปล โกแกง ศิลปินในเครือช่ายอิมเพรสชันนิสม์ ที่มาและเรื่องราวของภาพเป็นสิ่งที่สันตะเทือนอารมณ์ข้าพเจ้าได้พอดู และคำถามเช่นนี้ยังเป็นคำถามที่คงอยู่คู่กับมนุษย์ชาติตลอดมาอีกด้วย

แต่ที่จริง เรื่องที่จะคัดย่อมาดังต่อไปนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับภาพเขียน หรือชีวิตศิลปินคนดังกล่าวไม่ หากแต่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเองโดยตรง ในฐานะที่เป็นคนจังหวัดเพชรบุรีโดยกำเนิด เป็นคนไทย และเป็นคนบนโลกใบนี้

ก่อนนี้ความเป็นคนเพชรบุรีไม่ได้อยู่ในกระแสนึกของข้าพเจ้านัก อาจเป็นด้วยเหตุที่ฝึกฝนในเรื่องศิลปะ จึงเดินทางไปร่ำเรียนและทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ เสียเป็นสิบปี จนเมื่อราวๆ สองปีก่อนก็เริ่มฝึกฝนกับเรื่อง 'จิต' อย่างจริงจัง โดยมุ่งความสนใจไปที่คนที่ได้ชื่อว่า 'ไม่ปกติ' หรือคนที่มักจะได้รับความติฉินนินทา จนกระทั่งถึงข้อครหาที่ว่า 'บ้า เพี้ยน แปลก ประหลาด'

ข้าพเจ้าเป็นคนรุ่นใหม่คนหนึ่งในยุคตอทคอม ดังนั้น 'จิต' ที่ข้าพเจ้าศึกษาจึงเป็นความรู้จิตศาสตร์แบบตะวันตก ซึ่งเป็นที่ยอมรับทางการแพทย์ เป็นวิทยาศาสตร์

แต่... นับจากนี้ไป ข้าพเจ้าอาจพูดถึงสิ่งซึ่งวิทยาศาสตร์เรียกว่าเป็น 'ไสยศาสตร์' ซึ่งก็ขอให้ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์กันเองเถิดว่าสิ่งที่จะบอกเล่าต่อไปนี้จะมีคุณค่าอันใดหรือไม่ หากไม่เห็นประโยชน์โดยจงคิดว่าฟังนิทานที่จินตนาการเพริศแพรวพิศดารเรื่องหนึ่ง แต่หากอ่านแล้ว เกิดแรงบันดาลใจบางอย่าง เกิดศรัทธาปิติ ตื่นตัน ที่อธิบายไม่ได้ ข้าพเจ้าก็จักยินดียิ่ง และนี่เป็นความมุ่งหวังในการสื่อสารครั้งนี้

อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่จะไม่ใช้พุทธศาสนิกชนที่ดี แต่ยังจัดอยู่ในอันดับเลวได้ด้วย เพราะผิดศีลข้อห้าอยู่เป็นประจำ แต่เมื่อไม่นานมานี้ ได้รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับพุทธศาสนามากขึ้นๆ เริ่มจากการไปเขียนภาพฝาผนังโบสถ์ จนถึงขั้นเกิดศรัทธาถือนวชาดพรหมมณี 3 วัน ต่อมาก็เกิด 'ความบังเอิญที่พ้องจอง' อีกหลายอย่าง เช่น ได้รู้จักกับคนดีๆ อีกคนหนึ่ง จากการท่องเที่ยวทางเวบบอร์ดนี้เอง และได้ทำอ่านพุทธนิทานของบุคคลผู้หนึ่ง และคนคนเดียวกันนี้ก็ได้นำหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ 'พุทธศาสนสุพรรณภูมิปกรณ์ ราชบุรีวัดฤๅณา-ตำนานเมืองขุนไทย' เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทย และประวัติพุทธศาสนา

webboard พื้นที่สาธารณะที่มีเครือข่ายข้อมูลมหาศาล เป็นปรากฏการณ์ที่คนในยุคเก่าอาจจะนึกไม่ถึง แต่มันก็ได้เกิดขึ้นแล้ว การติดต่อสื่อสารโยงใยกันได้ทั่วโลกเกิดขึ้นแล้ว ปรากฏการณ์นี้มีความหมายอะไรมากไปกว่าที่มันมีอิทธิพลต่อชีวิตในสังคมเมืองทุกวันนี้ไหม เรื่องนี้อาจเป็นอีกขอรหัสสำคัญตัวหนึ่งในการสร้างสันติภาพ สันติสุขในหมู่มนุษย์

เกริ่นมากไปไหมนี่... กำลังจะเข้าเรื่อง 'ตำนานไทย' นี้แล้ว ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเคยได้ยินแว่วๆ ว่าในหมู่นักวิชาการมีถกเถียงกันเรื่อง 'คนไทยมาจากไหน' การค้นพบมนุษย์ปักกิ่ง ทำให้ต้องเพิ่มอายุมนุษย์บนโลกตามหลักฐานที่พบใหม่ๆ วิชาชื่อๆ คือว่า 'ไม่รู้เลย' ว่า 'ไทย' เราจะสำคัญเป็นหนึ่งในโลกกับเขาตรงไหน รู้สึกว่าไทยแลนด์นี้ช่างเล็กจ้อย เป็นลูกกระจ๊อกตามกันพี่เบิ้มมะริกันเขาอยู่ร่ำไป อย่างน้อยก็ในสมัยที่ข้าพเจ้าเกิดและเติบโตมาได้่าง 30 ปีเข้านี้แล้ว

ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าว่างมาก หรือศรัทธาเข้าขั้น เพราะได้ทยอยอ่านเอกสารที่ชื่อว่า 'พุทธศาสนสุพรรณภูมิปกรณ์ ราชบุรีวัดฤๅณา-ตำนานเมืองขุนไทย' หรือเรื่องราวของ 'กบเบื้องจาง แห่ง ราชบุรี' ด้วยความมหัศจรรย์ใจ ทั้ง อึ้ง ปิติ จนบางครั้งก็พลอร้องไห้กระซิกๆ จนถึงกับปล่อยโฮๆ ก็มี กับเนื้อหาภายในเอกสาร อย่างหนึ่งคือ ความเพียรพยายาม ความอัจริยะ และสิ่งซึ่งอาจเรียกว่า 'บารมี' ของพระราชกวี (อ่ำ ฐมมุตโต ป.ธ.๖) ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ ป.ธ.๖ คืออะไร แต่ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขอเรียกว่า หลวงตาอ่ำ

หลวงตาอ่ำได้เขียนเอกสารนี้ตั้งแต่ราวปี พ.ศ.2509 และได้รับการพิมพ์เผยแพร่ตามกำลังศรัทธาของแนวร่วมเผยแพร่เรื่องไทยอีกหลายครั้ง เช่นในงานพระราชทานเพลิงบ้าง ในวาระครบรอบต่างๆ บ้าง โดยทุนจากผู้ศรัทธาอีกเช่นกัน เมื่อเริ่มรวบรวมเรื่องไทยไปเรื่อยๆ พอมิผู้พบวัตถุโบราณ หรือร่องรอยเกี่ยวหลายสื่อโบราณ ก็ได้นำมาให้หลวงตาอ่ำได้ลองอ่านดู

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับรู้ และรู้สึกตื่นใจมากจากในเอกสารรวมเรื่องไทยนี้คือ หนึ่ง เพิ่งทราบข้อมูลหลักฐานเป็นครั้งแรกว่า พระพุทธเจ้าเคยมาเยือนถิ่นไทยนี้แล้ว แถวๆ พื้นที่ที่เรียกว่าเพชรบุรีในปัจจุบัน สอง ลายสือไทยของเรามีมานานอย่างน้อย 6,800 ปีตามที่ปรากฏบน 'กบเบื้องจาง' ซึ่งเป็นวัตถุโบราณที่มีมัลทินด้วยเรื่องความฉ้อฉลของคนบางกลุ่ม สาม ถ้าลายสือไทยและวัฒนธรรมไทยของเรามีมาคู่โลกตามหลักฐานจริงแล้ว ไทยเราก็คือชาติหนึ่งในโลกที่เคยได้เป็นฟาโรห์ในอียิปต์ซมาแล้ว เคยไปเยือนและอยู่ในดินแดนอเมริกา เป็นต้นกำเนิดอินเดียนแดงเผ่าซุ และนาวาโจ!

ช่าง 'อเมซิ่ง' เสียนี้กระไร!

‘กเบื้องจาร’

(แปลว่าอะไร ใครทำให้ ใครพบ มีความสำคัญอย่างไร?)

จากหนังสือ (ที่ถูกต้องเรียกว่าเอกสารที่ถ่ายสำเนาไว้กว่า ๘๐๐ หน้า) ชื่อ

พุทธศาสนสุตตันตปิฎก ราชบุรีวิฤตถก ตำนานเมืองขุนไทย

(ฉบับพิมพ์เพิ่มเติม) ที่ระลึก ตามรัฐประกาศให้ร่วมกระทำเฉลิมฉลองปี พ.ศ.๒๕๓๐

๕ ธันวาคม ๒๕๗๐ (๕ รอบ) ๕ ธันวาคม ๒๕๓๐ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ (๖ รอบ) ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๙

โดย พระราชกวี (อ่ำ ธรรมทตโต ป.ธ. ๖)

จากหน้า (๒๕) คำนำ ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ ตอนหนึ่งว่า

...หนังสือเล่มนี้ ก็สืบเนื่องจาก กเบื้องจาร ซึ่งได้มา ไม่นับจารึกที่พระพุทธรูป เครื่องดินเผา แผ่นกระเบื้องหนา-บาง เฉพาะแล้ว ประมาณ ๑,๒๐๐ แผ่น ที่เก็บไม่ได้คือที่ นครสวรรค์ ชัยนาท ปราจีน (ได้มาเพียง ๕-๖ แผ่น) เพราะไม่มีโอกาส เมื่อได้มาก็ตั้งใจอ่าน เพื่อเอาเรื่อง ไทยให้กระจ่างแจ้ง ซึ่งเป็นไปได้ยากลำบากเต็มทน พอเป็นฉบับร่างเท่านั้น ก็ถูกคัดค้าน ทั้งมีแถลงการณ์เตือนออกมาว่า เป็นของปลอม โทก หลอกหลวง กับวิพากษ์วิจารณ์ไขก๊อบอย่างหนัก...

‘ไทย’ และ ‘ของไทย’ จึงออกมาได้ยากลำบากเกือบสุดเชิง ถึงกระนั้นก็ต้องทำ ถ้าไม่ทำหรือทิ้งเสีย เรื่องของไทยก็สูญหมด...

ต่อสถานะที่เปิดเผยแล้วได้นำลายจารึกหินที่ ถ้าฤๅษี เขา อันมีผู้เขียนขึ้น-ทำแบบพิมพ์-พิมพ์ไว้แต่พ.ศ.๒๔๗๒ ต่างก็รับรองกันว่าอ่าน ไม่ออก แปลไม่ได้ได้ถึง ๔๘ ปี (๒๕๒๐--วันที่หลวงตาอำเขียนคำนำนี้) คนชานาได้รู้ชัดว่า เป็นของพวกตัวเอง ก็อ่านได้ ยังแปลออกอีกด้วย พ.ศ.๒๕๑๕ ได้ผู้ช่วย จึงวานเขาไป เอาดินสอพองร่างตามเส้นบ้าง จุดหนักเบาบ้าง เป็นลายเส้นขึ้นแล้ว จึงให้เอาสีอย่างเลวลง-เมื่อไม่ต้องการก็ลบออกได้ง่าย สีแห้งแล้วจึงถ่ายลายนั้นเอามาทำแบบพิมพ์เป็นลายสือไทยออกมา ก็เห็นอ่านออกกันทั้งหมด...

ที่อ่าน ฐ คุรุ พุทธพัสสา ๔๔ ได้นั้น ยืนยันอยู่แล้ว ณ วันเสาร์ ๑๐ กันยายน ๒๐ อาจารย์ ครูนักเรียน ร.ร. ส.น. ได้ให้ร่วมไปเพื่อ บรรยายลายจารึก และลายสลักพระ ครั้นได้ดูจารึก ก็ปรากฏว่า มีผู้เอารักดำใหม่ลงลบลายจารึกเกือบหมด เฉพาะที่ฝรั่งเขียนลอกเอาไปนั้น ได้เอาแปงผลงไว้ เมื่อลบแปงออก ก็เกือบมองไม่เห็นลายเส้น คงจะเป็นพวกนั้นจงเจตนาเพื่อลบลายหลักฐาน-ได้กระทำแล้ว...

๑ ณ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๒๗ กับ ร.อ.สมนึก พัฒนวิบูลย์ ร.น. และสุนารี ผู้ภรรยา ได้ไปถ้าฤๅษี เขา เมื่อเข้าไปดูก็ปรากฏว่าทำพื้นใหม่ ช่องของเปลในถ้ำสมาธิคุปต์ ซึ่งมีพื้นหินลื่นมมมัน อันยืนยันว่ามีผู้ขึ้นไปนอนนั่งเสมอ คงเป็นขึ้นสมัยพระปฐมเถระก็ได้ ได้ถูกทุบทำลายหายไปแล้ว แม้ส่วนที่เป็นถ้ำ-มีรูปหัว, ตา, ภูเขา ก็ถูกทุบให้บิ่นหักหายไป ยิ่งตัวจารึกนั้น-ก็ปรากฏให้มองเกือบไม่เห็น ถ้าไม่สังเกตดีๆ แล้วจะไม่เห็นเลย หากประชุมจารึกสยามภาคที่ ๒ ไม่ทำไว้แล้ว คงไม่มีใครเชื่อว่ามีการจารึก เพราะลบเลือนไปหมดแล้ว ได้ฟังเล่าว่า-มีนักโบราณคดีชั้นศาสตราจารย์ คณบดีและถึง-อธิการบดี (พ.ศ.๒๕๒๗) ได้ให้ลูกทะเลซึ่งมีขีดใหญ่บนบ่า ๒ ขีด ๒ คน นำรักไปลงทับไว้ ในเทศกาลงานประจำปี ก็ลงรักทับ เพื่อปิดทองอีก ตัวจารึกลบเลือนไปหมดอย่างที่ปรากฏนั้น ขอบันทิกไว้เพื่อไทยได้คงอยู่ตลอดไป

...ผู้เขียนเกิดในทุ่งนาราษฎร์ เคยคลุกเทือก ย่าโคลน ชี้หลังจัว ขึ้นเกียน ฯลฯ มาตั้งแต่เกิด จึงรู้จักชานาดี เพราะเรา-ไทยชานาเป็น อยู่ด้วยกันมา ชานาทรงความรู้อันยอดเยี่ยม รู้จักตั้งชื่อคำไทย ชื่อไทยใช้กันมาทั่วราชอาณาจักร รู้จักกลางคืน-กลางวัน ได้ตั้งชื่อ วัน เดือน ปี และรวมหลายๆ ปีเรียก **ปีอิน ปีโล**

แม้ที่มีชื่อว่าไทย และเราไทยอยู่กันมา ฝรั่งก็มาเปลี่ยนให้แล้ว เช่น แผลมทอง เมืองไทย กลายเป็นชื่อ อินโดจีน ‘ไทย’ เลยไม่ปรากฏ จึงสูญหายไปปรากฏแต่ อินเดีย กับจีน...

เรื่องใดๆ ความรู้-วิทยาการใดๆ ของพวกเราที่มีอยู่ ก็ล้มทิ้ง เอาไปเปลี่ยนแปลง อ้างว่าเป็นหลักวิชา หลักวิทยาศาสตร์ หลักโบราณคดี หลักประวัติศาสตร์ เช่น ชื่อไทย ที่ล้มเลิกทิ้งไป สุวณณภูมิ ก็แก้เปลี่ยนเป็นทวารวดี ที่ยังเห็นได้คือ สถปัตยกรรม-แลง หรือหินผุ ปูนขาว ปูนแดง ทำนาข้าว นาเกลือ นาทุ่ง ทำน้ำตาลโตนด มะพร้าว จาก และขนมที่ทำด้วยน้ำตาล เช่น ฝอยทอง ทองหยิบ ทองหยอด ฯลฯ ก็เอายกให้ฝรั่ง ฝรั่งทำน้ำตาลไม่เป็น จะรู้ทำได้อย่างไร ทำค่าเปลว ลงรักปิดทอง ลายรดน้ำ ลายเขียนทอง ฝรั่งไม่รู้ และทำไม่เป็น จึงไม่ได้กล่าวถึงไว้ในประวัตินั้นๆ...

เรื่องของไทย และสิ่งมีของไทย ได้ถูกลบล้างและบิดเบือนไปแล้วอย่างนั้น เมื่อก่อนไม่ได้พูดเพราะเกรงใจคนใด ก็ยังได้ฟังเขาเล่าโกหกกันอยู่เวลานี้เกินกว่า ๑๕ ปีแล้ว จะเล่าเทียบมันทิก-เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓-๔-๕ มีการขุดค้นที่คูบัว (จ.ราชบุรี) ขอบุนไป ๒ แสน จะให้เจ้าของที่นาซึ่งได้รับการสอนเรียนรู้เป็นกรรมกรขุด ค่าจ้างคนละ ๒๕ บาท ประมาณ ๒๕ คนหรือกว่า จ่ายจริงเพียง ๑๐ ก็ ‘มีบ’ ได้ ๓๗๕ ชื่อเหล่ากันกัน มาตลอดวัน พอผู้ขุดค้นได้-ได้นำมอบให้ ก็นำออกไปขายที่นั่น มีที่เหลืออยู่-พอมีนักถ่ายภาพ-ภาพยนตร์ ก็เอาของนั้นไปหมก หยิบเครื่องขุด-ทำเป็นขุดพบให้ถ่ายภาพ-ภาพยนตร์ เอามาลงหนังสือ และฉายทางโทรทัศน์ได้บรรยายข่าวโกหกให้ฟังตลอดวัน ที่เหลือแต่ๆ หักๆ ก็เขียน

บรรดาศาตราจารย์ทั้งหลายให้ประชุมสัมมนา ก็ออกมาเป็นสมัยทวารวดีขึ้น

ในที่นั้น คนที่เหลือๆ ไสรด พอ ๑๘ น. หรือกว่า กาลนั้นถนนยังไม่เรียบสนิทจึงมาช้าๆ ๒๑-๒๒ น. ถึงวงเวียนใหญ่ ก็แบ่งขาย เฉพาะ กบเบื้องเกือบหมด ที่เหลือก็เข้ากรมตอนสายๆ วันรุ่งใหม่ กรม...ไม่ได้เปิดทำงานในกลางคืน

ท่านผู้สละชื่อไว้-สั่งให้นำมา เมื่อ พ.ศ.๑๗-๑๘-๑๙-๑๐-๑๑ เพราะเลยมหาหลายปี พวกนั้นคงนึกว่า 'เรียบริ้อยแล้ว'

เมื่อได้มาก็พยายามอ่านได้มากแผ่น บังเอิญหัวหน้า หลวมฟ้าผ่าสิ้นชีวิต จึงพิมพ์เป็น 'กเบื้องจารฉบับร่าง' ออกเผยแพร่ หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้ขออนุญาตลงไว้เป็นวิทยาทาน จึงเกิดตั้งขึ้น กาลนั้น พ.ศ.๒๕๐๙ มีเรื่องโรงละคร และหาย-ชายกินกำลังคู่ขึ้น ผู้ตรวจ และผู้บังคับฯ เจ้าหน้าที่ก็จับจ้อง หนังสือพิมพ์ก็โหมขึ้น (พวกนั้น) ก็กลัวว่าจะถูกสอบสวน จะปฏิเสธว่าไม่มี (กเบื้องจาร) ก็ไม่ได้-เพราะมีเกิดเปิดเผยขึ้นแล้ว จะรับว่ามีก็ไม่ได้ เพราะหาย-หายสูญไปหมดแล้ว จึงวิ่งหัวเซตเอาเหล่าไปเลี้ยงพวกขี้เมาคดโกงถูกหนังสือพิมพ์ไล่ออก ไปเก็บอิฐเก่าคูบัวทำปลอม หลอกขายนักทัศนาศรให้รับว่าทำความจริงทำเศียรต่างๆ ไปพบนักทำกเบื้องซีเมนต์ปูพื้นที่บางขุนเทียน ถ้าม-เขาก็รับว่าทำ (กเบื้องซีเมนต์ปูพื้น)

กาลนั้น (พ.ศ.๒๕๐๙) เปิดพิพิธภัณฑ์อุทอง ตรัสถาม ได้ส่งนาย... มาติดต่อ เพราะไม่ว่าจะมีการวางแผนไว้แล้ว ได้มอบให้ครึ่งแผ่นหักแล้วเพื่อดูข้างในเห็นได้ เจ้านั้นได้ไปสุมหัวร่วมกันเขียนแถลงการณ์ถือนเป็นทางออก ซึ่งเป็นทางเดียวว่า (ของเรา) เป็นของปลอม โทก หลอกหลวง หลักฐานที่หายไปนั้น มีหนังสือประกาศแล้ว และเคยมีอธิบดีประกาศไว้ว่าให้นำไปคืน ที่ปรากฏ ก็คือได้ให้ทุนเพื่อรับไว้ จึงมีอยู่ที่คูบัว และที่นี้ (วัดโสมนัสวิหาร-กรุงเทพฯ) กับที่ลิตนี่ ออสเตรเลีย ที่คูบัว-พวกนี้ยังไปขู่ว่าจะมาเพื่อจะได้มีอยู่แทนที่หายไปแล้ว ที่นี้-ก็มาเอาลายจารึก-ไม่ได้ให้ไป ถ้าได้ไป ไปทำลายหรือขายไป ก็คงหมดหลักฐานแล้ว...

ด้วยผู้เขียนมีหน้าที่ยกย่องคนไทย (ต้น=บรรพบุรุษ) และสรรเสริญต้นตามความเป็นจริงตลอดมา ได้ยกย่องต้นชาติไทยนี้ที่ทำทุกๆ อย่างเป็น แม้สร้างสรรลุลหลานว่านเครือเชื้อเถาให้คงอยู่มา กระทั่งเป็นมนุษยชาติหนึ่งของโลก จึงกระทำการนี้มาหลายสิบปีแล้ว ใครจะว่าเป็นชาตินิยม เป็นไทยนิยม นี้ว่าเป็นประการใด-อะไรนั้น ก็ยอมรับโดยหน้าขึ้น...

ธมมทตโต (พระราชาวิ อ่าธมมทตโต)

คำไทยแจ้ง (คำนำครั้งที่ ๑) (หน้า ๒๑)

ในวันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๐๙ วิทยุกระจายเสียงตอนเช้า มีข่าวว่าสำนักนายกได้ประกาศแถลงเรื่อง กเบื้องจารที่คูบัวและเพชรบุรี เป็นฝีมือคนบ้านคูบัวและบางขุนเทียนทำด้วยซีเมนต์นั้น

ขอแจ้งให้ทั่วๆ ไปทราบ ว่า สำนักนายก หรือสถาบันอื่นใดไม่เคยได้นำ กเบื้องจาร หรือวัตถุอื่นใดที่ข้าพเจ้า (พระธรรมวงศ์เวที) และที่เพชรบุรี (ท่านพระครูพิศิษฐ์อรรถการ) ไปเป็นทางการเลยสักชิ้นเดียว ที่มิในแถลงข่าวว่าถูกต้ม คงจะเป็นพวกนั้นเองถูกต้ม

ของพวกเราที่มีอยู่นี้ ทำด้วยหินทรายประกาย (Silicatic Sandstone) ไม่ใช่ซีเมนต์ ชิ้นเราช่างวัดปริบพิล และนักเรียนภายในวัดคู้กับซีเมนต์และหินทรายดี ทั้งกเบื้องของเรามีลึงรักกลองทองผง ท่าน เอ็ม มาชิตะ ผู้ชำนาญแร่แห่งบริษัทอุทองไทย บอกว่าเป็นชุดหินทรายชุดกาญจนบุรี ซึ่งพิเศษ คือมีทองเม็ดปนอยู่ ซึ่งพวกเราช่างรู้จักรักและทองอันใหม่เก่าพอสมควร...

ทั้งในวันที่ ๙ นั้น ข้าพเจ้าพร้อมกับพระหลายรูป ได้มีโอกาสไปในงานทำบุญสำนักงานเทพศรีหริศ ได้พบท่านประธานกรรมการชำระประวัติศาสตร์ จึงได้ถามท่าน ท่านแล้วว่าไม่เคยเห็น ไม่มีอะไร ฉะนั้นชื่อสำนักนายก ที่มีอยู่ในข่าวนั้นต้องไม่ใช่หมายถึงกรมการฯ ชุดนั้น...

ของดีของเราอาจถูกขายไปหมด เช่น ในราวกลางเดือนกันยายนนี้ (พ.ศ.๒๕๐๙) นาย... ได้พบกเบื้องจารที่ตำบลท่าเรือ ณ ความอิฐวัดนางกรา อำเภอมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ประมาณ 300 กว่าแผ่น เห็นทั้งๆ อยู่ คนนำไปทำถนนบ้าง ทูบเล่นบ้าง เห็นมีรอยขีดๆ นาย... พบที่ศรีสังขนาลัยและพิมาย เก็บเศษๆ นำมา ๔๗ แผ่น เห็นทั้งเกาะจิงลงนำไปขายฝรั่ง ได้แผ่นละ ๔๐๐ ต่อมาได้นำไปอีก ถูกเจ้าหน้าที่ ๒ สถาบันยึดเอา เมื่อแอบดูปรากฏว่านำไปขายที่เดียวกันนั้น และที่ข้าพเจ้ามีอยู่ถูกว่าเป็นซีเมนต์ มีคนไทยและฝรั่งชาวอังกฤษและสหรัฐ ขอบันจะเอาไปไว้ในพิพิธภัณฑ์ประเทศอังกฤษและสหรัฐ ซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจสละเลือดเนื้อเชื้อไขของคนไทยได้...

และในราวๆ เดือนมีนาคม-มิถุนายน มีหนังสือพิมพ์ขอเรื่องไปลงหนังสือพิมพ์หลายฉบับ นายตวง จิตต์พะวงค์ ได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่ามีคณะหนุ่มและนายทหารหลายคนอ้างว่าขอยืมไปดูเป็นตัวอย่าง และเป็นหลักฐาน เมื่อจะพบอีกจะได้ช่วยกันเก็บรักษาไว้ ไม่ได้บอกว่าจะเอาไปพิสูจน์ นายตวงได้ให้ขอยืมไปจากวัดเพชรพลี ๑ แผ่น เป็นส่วนตัว แต่แผ่นนี้ข้าพเจ้าได้อ่านและใช้หมึกอินเดียนเขียนเลขลำดับแผ่นพร้อมกับเขียนประวัติไว้ที่ด้านซ้ายมือ ซึ่งเป็นระเบียบการอ่านของข้าพเจ้าทุกแผ่น และคณะคนชุดนั้นหายเงิบไป ทางคืนหลายครั้งก็ไม่นำมาส่ง อ้างว่าส่งไปให้เขาพิสูจน์ ได้นำไปจากที่ข้าพเจ้าเป็นส่วนตัวก็มี อ้างว่าส่งไปให้เมืองนอกพิสูจน์ ความจริงให้ขอยืมไปดูเป็นตัวอย่าง ไม่ใช่ให้ไปพิสูจน์ เราถือกันว่าดูของเป็น...

ไม่ใช่เป็นของจริง หรือปลอมเพียงประกาศ แต่ตัวของมันเองยืนยันทัวเองอยู่แล้วว่าจริงหรือปลอม ทั้งได้ถามสถาบันนั้นๆ ดู ไม่ปรากฏเรื่อง เห็นจะถูกขายไปหมดแล้ว...

สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้ายังเสียดายมากทุกชิ้น เพราะเป็นหลักฐานแต่ละชิ้นที่สำคัญมาก อย่างที่เขียนลงในหนังสือเบื่องจาร์แล้ว เช่น แผ่นสร้างวัดศรีมหาธาตุแดนลาว มีชื่อ มนขอมพิสสณุ พระโสณ พระฉานีเย พระภูริย พระอุตตร และพระมุณี ชัดเจน คงหายไปแล้ว...

ยิ่งกว่านี้ ยังมีข่าวมาขู่ว่าจะนำเรื่องนี้ขึ้นศาล เพราะทำให้ประวัติศาสตร์ปั่นป่วน ได้ปรึกษาทนายชั้นนำ (ในวันที่ ๙ นั้น) ทนายชั้นนำได้บอกว่า 'ท่านไม่ได้ทำ ไม่ต้องขึ้นศาล ไม่มีอะไร ผู้ทำปลอมควรรู้ขึ้นศาลเพราะทำของหลอกหลวงประชาชน'...

ทั้งสถาบันบางที่ส่งคนมาขอยืมอิฐคูปัวที่เขียน สุวณณภูมิ ซึ่งได้ถ่ายรูปลงหนังสือพิมพ์ไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ก็เพราะกลัวจะนำไปทูปทั้งหรือทำลายเสีย ก็สิ้นสุดหลักฐานไปอีก จึงยอมให้ไม่ได้ เหมือนอย่างคูปัวซึ่งเขียนเตียนไปแล้ว...

มีผู้นำหนังสือ The Unesco Courier ประจำเดือนมีนาคม ค.ศ. 1964 (พ.ศ.๒๕๐๗) มาให้ ในหนังสือนี้มีรูปเขียนเล่าเรื่องในหิน (Stones that speak) และมีหนังสือโบราณของชาติต่างๆ ที่เขียนในหิน ในไม้ ทุกชาติ กระทั่งของพวกเอสกีโมใหม่ (New Eskimo Script) ก็ยังมี แต่ที่ไม่มีก็คือกลุ่มหนังสือไทย และคุณถอม

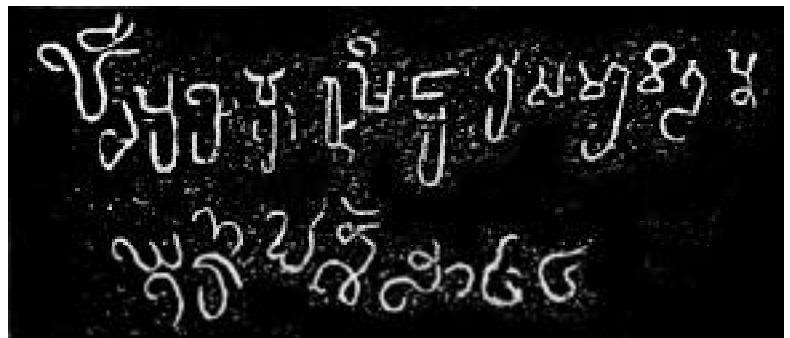
ถ้าถือตามฝรั่ง เอาหนังสือนี้เป็นบรรทัดฐาน หนังสือไทย หนังสือคุณถอม ก็ไม่มีอยู่ในทำเนียบของโลก ไทยก็กลายเป็นชาติไม่มีหนังสือไทยใช้...

ก็ชาวอินเดียมาถึงแหลมทองได้ตั้งแต่สมัยโบราณ อย่างน้อยก็สมัยพระพุทธกาลเพราะคัมภีร์ศาสนากล่าวถึง สุวณณภูมิ หลายแห่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ทำไมคนไทยจะไปข้างไม่ได้ เมื่อไปแล้วก็นำหนังสือของไทยไปด้วย นำไปเขียนไว้เล็กน้อย และระยะกาลสั้น...

แต่ตัว บ. ญ. ข. ฐ. เหมือนอักษรไทยเดี๋ยวนี และเหมือนอักษรขอมโบราณ...

โดยเฉพาะ ง. ฐ. ที่ฝรั่งอ่านไม่ออกนั้น ยิ่งเป็นตัวไทยแท้ๆ แต่เขียนแบบสลักหิน ซึ่งไม่เหมือนคุณถอม ไม่เหมือนเทวานาครี ไม่เหมือนพราหมี แล้วจะว่าไม่ใช่ตัวหนังสือไทยได้อย่างไร...

พระธรรมวงศ์เวที (อ่ำ ธมมทตฺโต)

หน้า ๔๑๐

พระพุทธรูปไทยองค์แรก มีจารึกว่าชื่อ 'บุญวาระฤษิงคิริ สมาริคุปต' อันแปลว่า ชื่อ บุญพระฤษีคุ้มครองสมาธิ ณ เขาภู เนื้อหินปูนจะเห็นรอยเขาะยิ้นยืนอยู่ ตัวที่ชาวชัตนั้น ได้ใช้แบ่งขาลงตามลายเส้นเดิม ให้คุณวิเชียร อาจารย์ราตรี น.ส.สมศรี เจียรณย์ ลงสีจึงขึ้นชัด และ 'พุทธพัสสา ๔๕' เห็นชัดเจน ใช้แบ่งลงร่างให้อาสีเขียน วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๕ ลายจารึกเห็นเป็นแถวอยู่ระหว่างพระบาททั้งคู่นั้น...

ลายจารึกถ้ำฤษี เขาภู ที่ศาสตราจารย์ ยอช เซตเตส กระทำไว้ในประชุมจารึกภาคที่ ๒ ตัวลายแสดงว่าเขียนใหม่ และยกเป็นอักษรคุณถอม-อินเดียได้ ซึ่งเดี๋ยวนี้อยู่เชื่อมกันอยู่

(ท่านเซตเตสอ่านแล้วว่า) บุญ วาระ ฤ ษี - ศรี ส มา ริ คุ ป ต

จะเห็นว่าไม่ได้อ่าน ง. และ บ. ญ. ง. ส. ฐ. มีเค้าเหมือนตัวปัจจุบัน ฉะนั้น จึงไม่ให้เป็นลายสือไทย ยกไปให้อินเดียได้...

กระแสพระราชดำรัส

*โบราณสถานนั้น เป็นเกียรติของชาติ

อิฐเก่าๆ แผ่นเดียวมีค่า ควรที่เราจะช่วยกันรักษาไว้

ถ้าเราขาดสุโขทัย อโยธยา และกรุงเทพฯ แล้ว ประเทศไทยก็ไม่มีความหมาย*

(หน้า (๑๒))

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณฺณสิริ) วัดพระเชตุพนฯ เสด็จเป็นองค์ประธานในพิธีเปิด *วชิระปราสาท พิพิธภัณฑวัดเพชรพลี*

หลังจากพระองค์ทรงประกอบพิธีกรรมเปิดพิพิธภัณฑแล้ว ได้เสด็จดำเนินทรงชมโบราณวัตถุ และศิลปะวัตถุ พระองค์ตรัสพระดำรัสไว้
ตอนหนึ่ง

*ลายสือไทยมีอยู่แล้วแต่โบราณกาลนับพันปี ผู้อ่านไม่ออกไม่ใช้ความคิดของหนังสือ เมื่อมีผู้อ่านออก พวกเราควรรับฟัง ดีกว่าไม่รู้อะไรเลย
และสำนึกไว้ในเหตุผล วัตถุสถานที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเรา และของพระพุทธศาสนาในแดนสุวรรณภูมิเด่นชัดขึ้นอีก...*

(หน้า ๑๖ : มีภาพหลวงพ่อบำ กำลังชี้คำว่า *เดือน* และ *สุวรรณภูมิ* ในกเบื้องจารให้พระสังฆราชดู ต่อหน้าท่านพระครูพิศิษฐ์ศิลา
คม เจ้าอาวาสวัดเพชรพลี)

(หน้า ๓๓) คำนำครั้งที่ ๓

...ก็เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๒ มกรา ๒๓ มีบัณฑิตมาหา ๓ ท่าน ครั้นทราบแล้วปรากฏว่า ๓ ท่าน เป็น ๓ ชาติ ท่านหนึ่งเป็นอินเดียน มี
ความรู้ชำนาญทั้งไทยอังกฤษอินเดียน อีกท่านหนึ่งเป็นเขมรเรียน หรือเขมระ ชำนาญทั้งไทยอังกฤษฝรั่งเศส ท่านที่ ๓ เป็นฝรั่งเศษชำนาญ
ไทยน้อย พอพูดได้บ้าง อังกฤษชำนาญมาก ส่วนภาษาฝรั่งเศสนั้นเป็นภาษาชาติเขาอยู่แล้ว เล่าว่า มาเป็นผู้เล่าเรื่องไทย ณ กรม... ฯลฯ
ต้องการค้นหาเรื่องไทยเพื่อไปทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก-ดร. ท่านทั้งหมดนี้ได้รับและอ่าน พุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ฯ กับได้รู้เรื่องจารึก
ลายสือไทยบ้างแล้ว เมื่อคุยกันพอสมควรแล้ว ก็เริ่มถามถึงเรื่องไทย ร่าง (รูป) ไทย ต้นไทย ระบบไทย แบบไทย ฯลฯ

ได้เริ่มเล่าตั้งแต่ขุนสรวง-นางสาว... ขุนอิน-นางแก้ว... ขุนสือไทย-ไทยงาม... ขุนแลกไทย-งามตน... ขุนต้นแรก-แม่โสบ... เจ้าพ่อพระ
ร่วง-เจ้าแม่เบิกไพร... พระร่วงเมืองไทย-เจ้าแม่ชื่อนาง... เจ้าพ่อพระอินทร์-เจ้าแม่ทับทิม ฯลฯ...

เมื่อเล่าจบตอน ท่านบัณฑิตอินเดียนก็แปลเป็นภาษาอังกฤษ ที่ปลื้มใจมากก็คือ ท่านระบุชื่อคำไทย เช่นขุนสรวง นางสาว ฯลฯ ลาย
สือไทย ขุนสือไทย ขุนฉิ่งไทยงาม ฯลฯ... ได้หยิบรูปขุนสรวง นางสาวเป็นรูปเปลือยและทำมือตื้นเป็นแผ่น และรูปท่านต้นอื่นๆ ก็ได้ชี้ให้ดู
ทั้งได้อธิบายให้ฟังถึงสิ่งที่ได้กระทำไว้แล้วได้สร้างเป็นรูปเคารพบูชา ซึ่งไทยเรียกว่า บาบวง บวงสรวง

ซึ่งต่างได้ยอมรับกันว่า ได้รู้จักไทยแท้จริงขึ้น และเรื่องอย่างนี้ไม่เคยฟังมาก่อน ทั้งรูปเคารพต่างๆ นี้ก็ไม่เคยเห็น... จะมาขอถ่ายรูป
เพื่อไปทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก จะทำเรื่องไทย ลายสือไทย และคนชาติไทย ฯลฯ จึงมีความเห็นว่า เวลาฝรั่งเขามาศึกษาค้นคว้าไทย-ไทย
ก็เอาที่ฝรั่งเขียนไว้เล่าให้ฝรั่งฟัง ความจริงเขารู้แล้ว กลับไปเรียนที่เขาดีกว่า จึงเที่ยวไปหาตามวัดบ้าง ตามสนามพระบ้าง ตามตลาดชายพระบ้าง
พอพบเห็นก็เก็บเอาไปเป็นหลักฐาน...

ในการพิมพ์ครั้งนี้ ได้อาศัยผู้ที่หลายท่านมีพระภริมา สิริจนโท เป็นต้นได้ช่วยจัด ทูนคำพิมพ์ และได้คุณทั้งหลายช่วยหาหนังสือต่าง
ประเทศมาให้ คุณวิเชียรกับสุระช่วยถ่ายรูปให้ ทั้งสุระได้ช่วยตระเวนถ่ายรูปต่างๆ มา และช่วยจัดตัวพิมพ์รูปเข้าหน้าให้ตลอด...

ธมมทตโต (พระราชาวิ อ่า ธมมทตโต)

วัดโสมนัสวิหาร กทม. วันที่ ๒๙ มค. ๒๕๒๓

(หน้า ๑๗๖) ต้นเดิมลายสือไทย

รูปลายเสียงอ่าน ที่ *ขุนสือไทย* และ *ขอมฟ้าไทย* คิดขึ้นตามชื่อคำไทยแล้วได้เขียนไว้เมื่อ ๖๘๐๐ กว่าปีมาแล้ว หรือ ปีกิน ๑๒๓๐-
๑๒๓๕ ได้ที่ *คูบัว* ได้มาครบ แผ่นหินทรายยาว ๑๐ นิ้ว กว้าง ๙ นิ้ว เกือบทุกแผ่นมีรอยเลื่อยทำแผ่น แสดงว่า ไทยมีเสียงใช้มาแล้วหก
พันกว่าปี ทั้งมีลึงกับประสมทองผง ที่เห็นเขียนตัวเต็มแผ่น และแผ่นละตัว ได้นำมาเรียงตามลำดับปัจจุบัน แน่ใจว่า ลำดับคงสืบมาตลอดถึง
ปัจจุบัน จึงปรากฏอยู่ จริงอยู่ บางแผ่นมีลักษณะเรียบ ซึ่งยืนยันว่าทำในระยะหลังเห็นชัดว่าทำซ่อมที่แตกหักเสียหาย คงเขียนสืบลายต้นเดิม
นั้น และรูปลายสือต้นเดิมนี้นับยืนยันหลักฐานว่า ไทยเขียน ทำ สร้างรูปต่างๆ ได้มานานแล้ว ทั้งแผ่นหินทราย ทองผง ยางรักประสมดำ และมี
ทองคำผงประสม ก็เป็นหลักฐานยืนยันกรรมวิธีของไทย เพราะเป็นลายสือไทย และของไทย มีอยู่ในไทยนี้แห่งเดียว

(หน้า ๑๗๖) สถานีบ้านคูบัว (มีรูปประกอบ) คือบริเวณวัดศรีพุทธารามเก่า เดือนเดินฟ้า สร้างและอุปสมบท
สถานีนี้สร้างบนฐานอิฐเก่า คงเป็นฐานอุโบสถ หลังเข้าไปมีฐานอิฐมาก มีร่องยาวๆ กเบื้องจากรอยในร่องอิฐนั้น

หน้า ๓๐-๓๑ (มีรูปประกอบ)

...แผ่นดินไทยนี้มีมาเท่าอายุโลก แม้คนไทยก็มีเผ่าพันธุ์มาเท่ากับมนุษย์ชาติอื่นๆ ทั้งมีสติปัญญาและสมรรถภาพเท่ากับคนอื่น ๆ จึงทำ
สิ่งต่างๆ ทั้งไว้ให้คนปัจจุบันนี้รู้จัก...

รอยเท้าคนและสัตว์ ซึ่งเหยียบลงบนหินหรือดินดาน มีทั่วไปในถิ่นดินแดนไทย ที่ราชบุรีปรากฏรอยตีนคนที่ถ้าเสือ ที่เขาลูกช้าง จ.เพชรบุรี
ที่กาญจนบุรี ที่สระบุรีมีสองแห่งถือกันว่าเป็นรอยพระพุทธรบาท...

ชลบุรีก็มีที่บริเวณใกล้ๆ กับอ่างหินที่ ๓ ที่นี้ปรากฏทั้งรอยเท้าคนและรอยเท้าสุนัขใหญ่กว่ารอยปัจจุบัน รอยเท้านี้ตอนไปดูยังไม่ได้ถูก
ตกแต่ง ซึ่งปรากฏในหินปูนทะเล เป็นรอยเหยียบลงบนโคลน ซึ่งพอเหยียบแล้วก็ขึ้นยังปรากฏรอยหินแหลมๆ นิดติดเท้า...

ถ้าว่าหินปูนนี้มีอายุ ๒๐๐ ล้านปีอย่างตำราว่า ก็ต้องแสดงว่ามีคนมีหมาอยู่เมื่อ ๒๐๐ ล้านปีมาแล้ว เมื่อว่าอย่างนี้ก็เกิดขัดกับตำราที่ว่า
เพิ่งมีคนมาเมื่อล้านปีมานี้เอง ครั้งเจอซากคนหินจาโคบีแมนก็เลื่อนขึ้นไปอีก ๘ แสนปี ครั้งเจอโครงหินที่เอริโอเปีย ได้เลื่อนขึ้นไปถึง ๔๕ ล้านปี
ถึงจะว่าเป็นคนลิง ก็ยังชื่อว่ามีคน ซึ่งพอจะเข้าเขต ๑๐๐ ล้านปี ในพันล้านปีที่ ๕ ซึ่งต่อไปอาจเลื่อนขึ้นไปอีกก็ได้ อาจจะได้ถึงพันล้านปีที่ ๔ ที่ ๓
นับจากนี้... ซึ่งจะถูกต้องกับของเราที่ว่า มีคนมาตั้งแต่สมัยขุนสรวงสาองก่อน ตรงกับกาลพระกุกุสันธสัมมาสัมพุทธนั้น...

หน้า ๑๗

(รูปที่ ๕) มิตได้หินขัดเอง หรือเป็นเอง ไตหินก้อนนี้ใหญ่และหนา ยาว ๒ ศอก กว้างศอกก่า สันหนา ๔ นิ้วข้างไม้ หนักประมาณ ๘๐
ข้างไทย เนื้อหินกรวด ซึ่งถูกกรวดทรายไหลกระทบกระแทกขัดเอง เป็นรูปมิตได้แต่ผิวดูเป็นนคราบเปลือกอีกชั้นหนึ่ง เฉพาะหินในกรวดสดมี
อายุ ๔ ล้าน ๖ แสนปี...

และมิตได้ใหญ่ขนาดนี้ คงไม่มีใครเชื่อว่าจะมีคนใช้ได้ กระนั้นก็ยังดี จะได้ยืนยันคนสมัยพุทธันดรที่ ๑ พระกุกุสันธสัมมาสัมพุทธ ว่าสูงถึง ๔๐
ศอก คือ ๑๐ วา มิตได้หินขนาดนี้ คงเสมือนมิตได้คนสมัยนั้น

หน้า ๘๖

...ที่นักชาวกดึกดำบรรพ์ชุดค้นพบพื้นแหลมเป็นหินและโครงกระดูกหินที่เอริโอเปียว่ามีอายุ ๔๕ ล้านปีนั้น เป็นหลักฐานยุคต้นกำเนิดคน
นี้ กระดูกเขี้ยวอย่างนี้ ที่คูบัวก็เคยพบ เท่าที่พิจารณาดูมีลักษณะเป็นเขี้ยวแก้ว คนสมัยที่ยังกินของดิบ ซึ่งธรรมชาติสร้างให้มีเขี้ยวแหลมจึง
กัดเจาะของดิบและกระดูกเปลือกได้ ที่ไทยเรียกว่าผี หรือยักษ์ ซึ่งออกไปจากไทยะ ไตหย่า ไตยัก ที่ตัดหน้าเหลือแต่หลังว่า ยะ ยัก ยะไซ่
หรือยักษ์ชะ ที่กินคน...

ยังมีซากหรือรอยตีนคน และหมาปรากฏทั่วดินแดนไทย โดยเฉพาะที่ชลบุรี อ่างหิน ๓ ที่หัวหินข้างศาลเจ้าแม่ทับทิม ซึ่งเหยียบบน
หินปูนโคลนทะเล ซึ่งรอยเหยียบนั้นยืนยันหินเมื่อยังเป็นโคลนอ่อนนั้นมอยูจึงปรากฏรอยชัดเจน ว่าหินปูนมีอายุ ๒๐๐ ล้านปีแล้ว ก็แสดงยืนยัน
ว่ามีคนมาไม่น้อยกว่า ๒๐๐ ล้านปี...

อย่างไรก็ดี ตำราชีววิทยานี้ (Modern Science ตอน Biology) แจ้งให้ทราบเรื่องคนต้นในระยะเวลา หรือยุค ๔๕ ล้านปี...

หน้า ๘๒

...ยุคขุนแผน (เมืองแผน-ไทย) พุทธันดรที่ ๓ กาลพระกัสสปสัมมาสัมพุทธ เต็มพันล้านปีที่ ๓ คร่อมเข้าพันล้านปีที่ ๔ แผ่นดินสูงขึ้น ๑
โยชน์ คือ ๑๖ ก.ม. ตรงกับสมัย 'แผน' ที่จะขุดลึกลงไปได้ถึง ๑๖ ก.ม. นั้น คงจะยากมาก จึงสุดกำลังที่จะเจาะพิสูจนกาลนั้นๆ ได้

ยุคแผนนี้ มีชื่อต่อลงมาได้ถึงคนปัจจุบัน... ตามชื่อที่อ้างมาคนไทยรู้จักอยู่คือ แผน แถน สรวง ซึ่งอ้างตามเรื่องว่ามีมาเมื่อต้นกับ (พอๆ
กับกำเนิดโลก) ย่อมไม่เป็นที่เชื่อถือ ยิ่งถ้าพูดตามอายุกาล ๔ พุทธันดร ๕,๕๐๐ ล้านปีแล้ว จะยิ่งไปกันใหญ่ เพราะทางโลกวิทยาว่า โลกยัง
กำลังลุกเป็นไฟอยู่ เพิ่งมาเริ่มเย็นเมื่อ ๑,๗๕๐ ล้านปีนี่เอง ใช้เวลาเย็นอยู่ ๕๐๐ ล้านปีจึงสงบ ทั้งเริ่มมีสิ่งมีชีวิต เป็นโลกมีทั้งพืชและสัตว์เมื่อ
๑,๒๕๐ ล้านปีนี่เอง นี้ว่าตามโลกวิทยา คือเอกสารหินของกรมทรัพย์ากรธรณี

แต่ในฐานะที่เป็นคนในพุทธศาสนา จึงมีหน้าที่เต็มที่จะเชื่อคนไทย และเชื่อพระรัตนตรัย คือมีศกาคตโพธิสัตธาอยู่แล้ว ซึ่งมีหน้าที่พูด
อย่างสมบูรณ์ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่ผิดถูกอะไร...

หน้า ๒๖

...รอยตีนเหยียบบนหินตาย (มีรูปประกอบ) ที่เขาช่างน้อย ปรามบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์ ภูเขานี้เป็นภูเขาหินตายปรากฏรอยนี้และยังมีอีก กับมีต้นโดนดที่กลายเป็นหินแล้วปรากฏอยู่ ได้ถ่ายรูปมาเรียงไว้ในหน้าก่อน ถ้ากล่าวตามอายุหินตายและอายุซากหินต้นโดนดนั้น ก็ประมาณ ๑ ล้านปีเป็นอย่างต่ำ และรอยนั้นโบราณถือว่าเป็นรอยพระพุทธรูปที่ทรงเหยียบที่ฝั่งแม่น้ำนมมทานที จึงได้สร้างพระเจดีย์และวัดไว้นานมาแล้ว...

หน้า ๓๒

ดึกดำบรรพ์ ต้นไทย ยุคผี

เรื่องของไทยลาว มีกล่าวเรื่องราวไว้ตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ ไทยเรารู้กันด้วยการเชิญจำว-ตันผี หรือวิญญาณมาทรงแล้วเล่าแจ้ง ลัทธิพราหมณ์เล่าด้วยอนุสสติญาณ พระพุทธศาสนา เช่น ซาดก (ชาติที่เกิดแล้ว) พระพุทธองค์และสาวกตรัสเล่าด้วยศัพท์บัญญัติญาณ และอดีตสัญญาณ จิน เช่น-โคภิก อาศัยนิยายเดิมๆ เล่าสืบๆ กันมาบ้าง หรืออาจมีสาง-เขียนมาเล่าบอกบ้าง แต่ก็เป็นเรื่องดึกดำบรรพ์เหมือนๆ กัน...

แต่เรื่องของไทย-ไม่มีมีการกล่าวถึงการสร้างโลก มีแต่กล่าวว่า 'มี' เลย แม้ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเช่น "ในอัครัญญสูตรก็ตรัสว่า 'มี' ก่อน ตรัสเล่าว่า โลกนี้หมุนไป บางคราวโลกว่างเป็นสังวัฏฏกับ บางคราวโลกนี้มีพร้อมขึ้นเป็น วิวัฏฏกับ เมื่อโลกนี้เป็นอยู่ตลอดกาลนานหนักหนา ที่มีดแล้วก็มีอาทิตย์ จันทร์ ดาว มีพวกอภัสสร คือเทพมีแสงสว่างประจำตนเที่ยวมาकिनวันดิน ติตรสแล้ว มีปรากฏเพศชาย เพศหญิง หลายพวก หลายเหล่า (สวดา อากัสสรกาย) ในสังยุตตนิคายตรัสว่า 'สังสารวัฏฏนี้แล ไครๆ ฐู้ไม่ได้ เบื้องต้น เบื้องปลายไม่ปรากฏ'

* อัครัญญสูตร ที่ฉนิกาย เล่ม ๑๑ หน้า ๘๗-๑๐๗ ฯ , ๒ สังยุตตนิคาย เล่ม ๑๙ หน้า ๒๙๘ ฯ

หน้า ๓๔-๓๕

ยุคซาดก ๑ (พุทธันดรที่ ๑)

รูปปรากฏยืนยืน ต้นขุนเกิด สมัยสรวงสาง (มีรูปปั้นแสดงอยู่สามคู่--เปลือย)

...ขุนสรวงและนางสางนี้ เป็นต้นผีไทย เมื่อมาเป็นมนุษย์ตามที่ปรากฏเรื่องนั้น เป็นต้นคนไทย คือเป็นต้นชาย หญิงไทย เมื่อตายไปเป็นผีอยู่ในสรวงสวรรค์ ก็ได้เป็นผีฟ้า หรือจำวฟ้า เป็นต้นผีไทย แม้ในระยะเวลายาวนานหนักหนา ถึงกระนั้นก็ยังระลึกถึงเคารพบูชากัน กระทั่งเป็นประเพณีแบบไทย เช่นชื่อ บวงสรวง เช่นสรวง เช่นไหว้กันมา...

ขุนสรวง* เดิมเป็นผีฟ้าแสง (อภัสสรกาย ชั้นอภัสสรเทพ พรหม) ได้เที่ยวมาสู่หล้านี้ ได้กลิ่นอายวันดินหอมติดใจ จึงลงมาและใช้มือจับกินเข้าไป มีรสอร่อยหวานมัน กลืนเข้าไป-เข้าไป มากกระทั่งอ้อม เกิดง่วงนอนจึงนอนหลับ ด้วยอำนาจธรรมชาติอายุดิน และอายุฟ้า (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) กระทำร่างผีฟ้าแสงให้กลับเป็นร่างคนแล้ว ได้เปลี่ยนให้ลืมหมดในขณะหลับนั้น นานเท่าไรไม่ปรากฏ เมื่อตื่นขึ้นกลับรู้สึกสมบูรณ์แล้ว ได้มองดูรอบๆ ฐู้แต่ว่าอยู่ที่ภูเขาเป็นเกาะ มีน้ำล้อมรอบ มีกลางคืน กลางวัน มีนก ปลา อยู่แล้ว*

และที่มีอยู่คนเดียว ขุนสรวงจึงยังไม่มีคำพูด และไม่มีข้อคิดระอายุ จึงอยู่อย่างธรรมชาติ คือไม่มีเครื่องแต่งตัว เมื่อหนาวเข้าถ้าห็นดินเมื่อร้อนเข้าร่มไม้ เข้าเพิง เมื่อหิวกินดิน กินไม้ กินมะ (ลูกไม้) กินน้ำ กินปลา กินไข่นก มีผีฟ้าแสงมาเที่ยวหลายคราว แต่ไม่มีคำพูด ได้แนกไม่รู้จัก เพียงว่าเขามาเที่ยวแล้วก็จากไป เน้นนานมา มีผีฟ้าแสงมาหลายคู่และหลายคราว และนานเท่าไรไม่รู้ เทียวไปทางไหนบ้างก็จำไม่ได้พักอยู่หลายแห่งหน กระทั่งคราวหนึ่ง มีผีฟ้าแสงเหลืองทองพุ่งลอยมาลงอยู่ ณ พื้นราบขาวสะอาด ขุนสรวงแผ่ร่างเข้าไปดู มองเห็นผีฟ้าแสงนั้นคุกเข่า ใช้สองมือควักวันดินกินอย่างเอร็ดอร่อย จึงนึกถึงเรื่องของตัวเอง ตัวเองก็เคยเป็นผีฟ้าแสงอย่างนี้ และมาकिनวันดินอย่างนี้ จึงง่วงและหลับไป พลังแสงหายหมด จึงกลับไปแต่เดิมไม่ได้ เมื่อนึกรู้แล้ว ก็นึกต่อว่าเที่ยวผีฟ้าแสงตนนี้ก็คงจะกินมาก แล้วจะหลับ พลาภาพแสงนั้นจะหมดหาย และกลับไม่ได้ จะได้อยู่เป็นเพื่อนกัน จึงสงบนิ่งมองดูอยู่

ผีฟ้าแสงเหลืองทองนั้น เมื่อกินวันดินนั้น ได้เกิดดิตรสอร่อยหวานมันนั้น ก็กินเข้าไป กินเข้าไปชนิดเปล็ดเพลิน กระทั่งอ้อมและบังเกิดง่วงนอนโงกไปมา ที่สุด แสงแดดอ่อนลง ก็ล้มตัวลงนอนหงาย เหมือนรูปกองไฟมีแสงกระจ่างออก เมื่อตะวันลับไปก็ยิ่งปรากฏแสงสว่างโพลงอยู่อย่างนั้น ขุนสรวงมองดูอยู่กระทั่งรุ่งขึ้น ผีฟ้านั้นก็ยังหลับอยู่ตามเดิม เข้าคืนที่ ๒ แสงค่อยจางและหรี่ลง ปรากฏร่างขึ้น มีเงาที่อกทั้งสองข้างสูง (ตอนเป็นแสงไม่มีเพศ) ขุนสรวงมองดูทั้งของผีฟ้าและของตัวเอง ปรากฏว่าไม่เหมือนกัน กระทั่งตะวันขึ้น แสงนั้นจางลงไปมาก แต่ก็ยังหลับอยู่ เมื่อเข้าคืนที่สาม แสงนั้นมีอาการหรี่และโพลงขึ้นเป็นระยะๆ ร่างก็ชัดเจนขึ้น ปรากฏพร้อม กระทั่งรุ่งเช้าแสงจางไปเกือบหมด เมื่อแสงแดดกระทบร่างแผ่ส่องอยู่นาน แสงเด็ก็ค่อยหายไปแสงแดด และผีฟ้านั้นก็สะดุ้งตื่นขึ้น เมื่อมองดูตัวแล้วไม่มีแสงอาภรณ์ประดับอยู่ได้แต่สิ่งลุกขึ้น กระโดดเพื่อลอยไปก็ไปไม่ได้ กลับลงมาตามเดิม ขุนสรวงคิดว่านางจะหนีไป จึงวิ่งออกไปกระโดดจับไว้

ขุนสรวงเมื่อจับถูกตัวนางปรากฏว่านึ่งมือ นางหลับตากระโดดจะหะลอยหนีก็ไม่ขึ้น เมื่อถูกจับยึดไว้ได้ ตกใจร้องดูว่า อะ อ้า ซึ่งเป็นคำตันที่พูดกันใกาลนั้น เมื่อนั้นยังไม่มีชื่อและคำพูดได้อื่น เมื่อขุนสรวงจับยึดไว้ นางคุ่นเขาก็เลยหยุดนิ่ง และยอมอยู่ด้วย ขุนสรวงมองดูตัวยังเห็นมีแสงเรืองๆ อยู่บ้าง จึงเรียกว่า 'สาง' และนางก็ทำมือให้รู้ว่าขุนสรวงสูงกว่าจึงเรียกว่า 'สรวง' จากนั้นก็เรียก ปาก จมูก หน้า ตัว และเรียกต้นไม้ ดิน ลม น้ำ ไฟ เท่าที่คิดได้ และใช้เรียกกันมา ได้อยู่กันอย่างสนุกสนาน อุ้มลงอาบน้ำ เริงเล่นแสงแดด นั่งตากลม เมื่อหิวก็

หยิบดินแบ่งกันกิน หรือจับปลา จับนก เต็ดลูกไม้กินกัน ตอนนั้นก็มีกลิ่นกลาด ไม่ต้องทำ มีตลอดไป และอยู่ด้วยกันมานาน ไม่รู้จักการเป็น ผัวเป็นเมียกัน...

นานนัก ผีฟ้าแสงมาสอนให้รู้ บอกว่าให้มาอยู่เป็นต้นคน จะได้มีคนอยู่ที่นั่นเหมือนที่อื่นเขามีแล้ว สอนให้รู้จักกัน ทำท่าให้ดู และบอกให้ดูของกันและกัน กุมองสาง และสางมองกู ยิ้มหัวเราะกันแล้ว ได้เข้ากอด รูดเสียงสรวนหรือรักแล้ว ไม่รู้ลืม ไม่รู้เบื่อ ใครใกล้ชิด ใครกอด ใครถูก ใครรักรูดเสียงสรวนอ่อยหรือ มื่อห่าง ให้หา มื่อใกล้ ใครกลับ มื่อใกล้ใจชุ่มชื่นสรวนสรวน นานนักมักหลาย กินดิน กลืนวัน

สางท้องโตขึ้น ทั้งคู่ไม่รู้เรื่องลูก เมื่อคราวคลอด เจ็บปวดร้องคราง ขุนสรวงช่วยด้วยสงสาน เมื่อขุนสรวงจับดึงออกมา ทำให้สางเจ็บปวดร้องดัง จึงฉีกกิน และให้สางกินบ้าง สางไม่รู้ก็กินด้วย ลูกคนแรกนั้นเป็นชาย เมื่อมีคนที่สองเป็นหญิง ขุนสรวงว่าของสางที่รักของตน จึงฉีกกินอีก และให้สางกินด้วยกัน

เมื่อคลอดคนที่สามเป็นชาย ขุนสรวงจะฉีกกินอีก ตอนนั้นนางขานาญออกลูกแล้ว ได้ร้องขอขุนสรวงให้เอาไว้ดู แม้ผีฟ้าแสงก็มาห้าม ทั้งกล่าวว่าให้มาอยู่มาต้นคนหญิงชาย สืบต่อกันไปให้มาก ขุนสรวงเป็นชายมีเชื้อเลือด สางเป็นหญิงมีมดตะ (ต่อมและรังไข่เชื้อเลี้ยงลูก) สรวนมีกุมเกาะ สางมีกกกลุ่ม มื่อเกาะก้าก เชื้อเลือดสรวง ๓๒ แบ่งออกไปให้ ๒๐ กก สาง ๓๒ แบ่งให้ก้า ๑๒ มะเป็นชาย (ลูกเป็นชาย) เชื้อเลือด ๑๒ กก ๒๐ มะเป็นหญิง (หากเท่าๆ กันเป็นสองเพศ) มื่อมีกินกันจะหมดไม่มีเหลือต่อ และผีฟ้าแสงจะกินขุนสรวงด้วย ขุนสรวงจึงยังไว้ เมื่อสางเลี้ยงลูกก็ไม่รู้ ครั้นหัวร้องขึ้น สางอุ้มขึ้นแนบอก ปากลูกถูกหัวนมขวา ถ้าปากจะร้อง พอหัวนมเข้าปากก็หยุดร้องและดูดกิน สางมองดูและเขาออกดูเห็นน้ำนมไหล จึงรู้ว่าเลี้ยงลูกได้ เมื่อมองเต้าซ้ายเห็นกลมตั้งอยู่ ได้กลับไปให้ลูกได้ดูดนม ก็มีน้ำนมให้ดื่มได้ จึงรู้ชัดจากนั้น และบอกว่า 'นม' แก่ลูก จึงเรียกชื่อ 'นม' กันมา (คำไทยลวะเดิม ลูกเรียกแม่ว่า 'นม' ตลอด) และสางเกิดความรักรเอ็นดูลูกนั้น จึงอยากมีอีก เมื่อใกล้ขุนสรวงก็บอก ขุนสรวงห้ามว่าอย่ามีอีกเลย สางเจ็บปวดมากนัก แต่สางกลับกล่าวว่า จะเจ็บปวดเล็กน้อยประเดี๋ยวเดียว พอออกมาก็หายหมด ได้เข้ากอดลูกคลำเล่น ขุนสรวงเลยลืมที่ห้าม ได้เสียงสรวนรัก สางรู้เช่นนั้น ต่อมาได้เข้าใกล้กระทำการอย่างนั้น และมีลูกชายหญิงสลับกันเป็นแปดคน จากที่มีอยู่คนละอย่าง จึงตั้งชื่อว่า ชาย, หญิง

สางเล่า เมื่อมีลูกเช่นนั้น จึงนึกถึงดั้งเดิมได้ เมื่ออยู่สรวงฟ้า อยากมีลูกก็จับเอาที่นอง และเรียกชายหญิงมาก่อนแล้ว และเป็นเด็กอยู่ตามเดิม เมื่อมาอยู่ดิน (โลก) มีลูกในท้อง และมีทางออก ครั้นลูกหลานใหญ่โตจึงสอนเป็นธรรมเนียมของชาวไทยละว่ากันมาว่า สมัยต้นมีลูกที่นอง และใหญ่โตเอง ไม่ต้องเลี้ยง ทั้งสอนลูกชายให้รู้เรื่องรักสืบพันธุ์ สอนลูกหญิงให้รู้เลี้ยงตลอด ให้นมเลี้ยงลูกกันมา...

เมื่อหลานเหล่านั้นขึ้นหนุ่มสาวทั่วกันแล้ว ต่างอยากมีลูก แต่ตกลงเป็นพี่น้องไม่พอกัน จึงพากันไปหาขุนสรวงและนางสาง นี่แลเป็นต้นเข้าหาผู้ใหญ่ ถามและขออนุญาต ขุนสรวงขอลูกหญิงให้แก่ชาย นางสางขอลูกชายแก่หญิงครบครัน...

ตอนนี้ขุนสรวงและนางสางเฒ่ามากแล้ว เมื่อหลานเหล่านั้นขึ้นวัยหนุ่มสาว ขุนสรวงนางสางก็บอกให้เป็นผัวเมียกัน ต่างมีลูกได้นำมาให้ และบอกว่านี่ 'ต้น' จึงมีชื่อว่าต้นกันมา สองต้นเฒ่าลงไปตามนัก แผ่นดินได้ไหลขึ้นพินน้ำมากแล้ว พวกหลานและลื้อมีกำลังดีจึงเที่ยวไป พบคนพวกอื่นที่มีอยู่แล้ว ได้จับเอาให้ขุนสรวงนางสางได้หุบแล้วฝึกให้กิน นั่นเป็นต้นของการจับคนกินกันมา ขุนสรวงนางสางได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อก่อนก็เคยกินกันมาแล้ว ถ้าขึ้นงากันกินอย่างนี้ จะไม่มีคนอื่นเหลืออยู่ จึงห้าม บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ...

ขุนสรวงและนางสางเฒ่ามาก วันหนึ่งเลื่อนลงจากถ้ำ ลงมาถึงพื้นดิน นั่งหอบเหนื่อยน้อยกว่าอยู่ไม่ได้แล้ว ถึงกาลต้องไปเป็นผีฟ้า ลูกหลานเหลนลื้อต่างพากันมา ขุนสรวงมองเห็นลางๆ พวกนั้นได้เข้าไปอุ้มนางสางลงมา ขุนสรวงบอกลาไปเป็นผีฟ้าแล้วนั่งนิ่ง เมื่อถูกสางเขย่าตัวก็บอกให้สงบ เหมือนวงแหวนหมดความรู้สึก พอรู้ตัวปรากฏออกมาอยู่ข้างนอก ตัวเดิมนั้นผละหายนอนเหยียดอยู่ สางปลุกเขย่าให้พูดก็ไม่พูด ขุนสรวงออกมาอยู่ข้างนอก (ตัว) แล้วสบายไม่เหนื่อยอ่อน ร้องบอกแต่สางไม่ได้ยิน เห็นนางร้องไห้กอดมืออยู่หลายวัน กระทั่งเนาเปื่อยจ้าวขุนสรวงจึงแสดงร่างให้ปรากฏ เอื้อมมีมารับ ผีสางลุกขึ้นจากร่างเดิม เลื่อนขึ้นยืนคู่อยู่กับจ้าวขุนสรวง คิดได้ว่าร่างเดิมนั้นเป็นร่างผีฟ้าแสงมา ที่หนัก แก่ ตาย ก็เพราะกินดิน กินมะลูกไม้ ตัวจึงหนักและเนาเปื่อย จึงตั้งคิดให้ ทั้งคู่ลุกขึ้นยืนแล้วแสดงร่างผีฟ้าแสงให้เห็นได้ เดินเข้าไปในร่างเดิมนั้นแล้วบอกว่า สางกูเป็นปอบพ่อแม่ของปู่ย่า มื่อนี้ตายแล้ว ตัวนั้นจะเนาเหม็น พวกมึงไปหาไม้แห้งมากองให้มาก เอาตัวกูนี้วางบน เผาไฟเกิด...

เมื่อไฟลุกไหม้ร่างได้ลอยสูงขึ้น ลูก หลาน เหลน ลื้อ ร้องให้ ร้องเรียก จ้าวสรวงสางหยุด แล้วแสดงส่วนผีฟ้าแสง คือหัวยอด มีสายสะพาย มีผืนนุ่ง มีแท่นนั่ง ลูกหลานเหลนลื้อ มองเห็นกลับมาได้ แสดงความดีใจ...

ต้นปอบ พ่อเทียด ปู่ทวด ยังอยู่ต่อม ควรก่อรูปผี จ้าวขุนปอบว่า เอาดินใต้น้ำคลุกทราย เอาเถ้า ก้อนดุกปน ก่อแท่นก่อน ตรงที่ตายที่เฒ่านั้น เอาดินก่อขึ้นพอกเป็นร่าง สรวง-สางนั่งคู่... ให้จุดไฟเผาให้ดินสุกแข็ง ทนน้ำ ทนฝน ๗ วัน ๗ คืน แข็งดีแล้ว ปล่อยให้เย็นหลายมื่อเสร็จแล้วหาดอกไม้มากอง หามะลูกไม้ หาดัวมวาว เลี้ยงกัน เต้น รำ ร้อง เป็นต้นถือผีกันมา จ้าวขุนสรวง และขุนนางสางมองเห็นลูกหลานพร้อมเพรียงกันดี บอกให้ทำอะไรก็ทำตาม จึงเกิดความผูกพันเป็นห่วงขึ้น ได้เข้าพักอาศัยในร่างปั้นนั้น พิทักษ์รักษาคุ้มครอง สอนนางวานเครือเถาต่อมา เมื่อ ๖๖๐๐ ปีเศษมาแล้ว **ขุนสือไทย** และ**ขอมฟ้าไทย**คิดสร้างลายสือได้แล้ว จึงเชิญจ้าวขุนสรวง นางสางมาทรงเมียร (ชื่อไทยงาม) ให้เล่าต้น ได้จดลงแผ่นเบืองไว้ ทำเครื่องหมายจำหน้าให้รู้ เช่น สมัยเมืองสรวง ยุคพระพุทธรูปกฤษณกาล ก็ขีดเส้นหนึ่งเส้น เพื่อรู้ยุค

สมัย หรือพุทธรัตนคติที่ ๑ ได้จดไว้อย่างนี้ คัดมาเฉพาะเรื่อง จะเป็นจริงหรือไม่ก็ตาม

แผ่นลำดับที่ ๖๖๒ หน้า ๒

กุศลสงฆ์ ในเมื่อล้านหลายนพันปี เมื่อเป็นผีฟ้าแสง ชื่อขุนสรวง และขุนหญิงสงฆ์ อยู่ดอมกันเลี้ยงมือนี้ เมื่อนั้น กุเฝ้าเยี่ยม สอน นิ่ง หัวจอมฟ้า เว้า สอนได้ (แผ่น ๗๖๑ หน้า ๑-๒) สรวงว่า **หนึ่งคนเหลือ** สรวง สงฆ์ เมื่อนานหลายนี้ ชื่อคนแลเมืองสรวง เมื่อก่อนมีคนเหลือที่ ๑ เรานี้ รู้สร้างเรือน บ้าน ฟ้า นุ่ง ห่ม ข้าวปลาหลาย มีลายดู รู้กดหมาย ดูผิดถูก คนเหลือที่ ๑ เกิดแล้ว มาสอนหมู่เรา เอาเข้าพวกคนเหลือล้านหลาย แล้วเข้าดวงแสง เมื่อนั้นนางแลกุมมั่งคั่ง เหลืออยู่นั้น เส้าไส้เกิด (เหลืออยู่ยังมาเกิด) คนเหลือหาย เมื่อนานมา หมู่มีงเกิดมาก คิดมาก สร้างมาก เอาหลาย มีเลื้อ คนเมืองสรวงถึงเมืองอื่น ช่างกันตายทั่วหนาวร้อน คนกลัวหนีเข้าถ้ำ ป่า เขา เมื่อเมืองเจียบตายหมด คนเหลือออกมาเห็นกัน แม็กแล้ว ขวนเข้าถ้ำ อยู่ถ้ำ บ้านเมืองสิ้น ฟ้าหาย ลืมท่า เอาไปไม้่นุ่งห่มเป็นกันมา...

(ต่อไปเป็นคำบรรยายของหลวงตาอ๋า นำไปเปรียบเทียบกับ อัคคัญญสูตร ได้เล่าถึงยุคต้นว่า)

ยุคนี้ ตรงกับคติทางพระพุทธศาสนา พุทธรัตนคติที่ ๑... คือพวกอภัสสรกายมากินรสปรวิ เสื่อมหายฐานะอันดี จึงเปลี่ยนจากทิพยกาย เป็นมนุษย์ดินเผ่าต่างๆ มา ตอนนั้นว่าไม่แก่ไม่ตาย มีอายุยืนเป็นอสขัย (นับไม่ได้) คงจะเป็นได้ เพราะยังไม่มีกำหนดนับกาล เมื่อเกิดมัวเมาประมาทจึงต่างประพฤติกุศลกรรม อายุก็ลดถอยลง กระทั่งมีอายุวัย ๔ หนึ่ปี พระกุกุสันโพรหัสต์จึงได้อุบัติ ครองสมบัติอยู่ ๔ พันปี จึงออกมหาภิเนษกรรม ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธ ได้ทรงอยู่ ๔ หนึ่ปี จึงดับขันธปรินิพพาน จากนั้นอายุก็ลดลงจนกระทั่งถึง ๑๐ ขวบ ถึงกาลมิลัตถุญญี่ คือเห็นเป็นสัตว์เนื้อ ต่างประหัดประหารกัน ที่เห็นภัยก็หลบเข้าถ้ำ ป่า เขา เมื่อตายกันหมดแล้ว จึงออกมาเริ่มชีวิตกันใหม่ เป็นกาลสุดพุทธรัตนคติที่ ๑ เริ่มพุทธรัตนคติที่ ๒

แล้วยุคพุทธรัตนคติที่ ๒ จนถึง พุทธรัตนคติที่ ๔ ซึ่งเป็นยุคของพระพุทธเจ้าสมณโคตมนี้ ก็เริ่มใช้พ.ศ.หลังจากที่พระองค์ ประินิพพาน จนบัดนี้ก็เป็น พ.ศ. ๒๕๕๕ ถ้านับตามที่ปรากฏหลักฐานคือกบเบื้องจาร์ จะนับว่าเรามีลายสือไทยและอารยธรรมมาแล้วเกือบ ๗๐๐๐ ปี ถ้านับตามเรื่องราวจากกบเบื้องจาร์ในการเล่าถึงยุคสรวง-สงฆ์ คือยุคพุทธรัตนคติที่ ๑ จะได้อายุต้นคน กว่า ๕ พันล้านปีขึ้นไป! (ในเอกสารมีอธิบายเพิ่ม)

วงเวียนของโลก ของมนุษย์จะเป็นไปซ้ำๆ เป็นวัฏจักร และยุคของไทยก็ถูกถ่ายทอดออกมาจากขุนสรวง โดยขุนสรวงเรียกพระพุทธเจ้าว่า 'คนเหลือ' และเรียกนิพพานว่า ดวงแสง หรือเมืองแสงใส

หน้า ๗๐

...เมื่อคนเหลือสองสิ้น เมืองนี้ ชื่อ เมืองแผน ขุนชื่อแผน หมู่มีชื่อ ลวไทย ถึงคนเหลือสามดี มหา สอนเหล่ามีง มือโน้น ช่างทั้งด้วยสงฆ์ มิลูอื่น ลูแผน หมู่ลาวไทยไปสู่ เมืองแสงใสมาก กุอยู่กับมีง...

ข้างหน้านั้น จะมีคนเหลืออีกสอง เมื่อคนเหลือสามสิ้นนานมา หมู่มีงสู้กันอีก ช่างกันตายหลายล้าน เหลืออยู่ในถ้ำเขา ออกมารวมกันสร้างเมือง...

หน้า (๓)

หลักฐาน แต่กาลก่อนมีมาถึงกาล-เฉลิมฉลอง พ.ศ.๒๕๓๐

รูปแบบ-จารึกลายสือไทย ลายสือขอม พระเถระผู้ให้ชื่อสถานที่และประวัติในไทย

(มีรูปปั้นพระประกอบ ๔ รูป)

รูปที่ ๓. **พระปทุมเถระ** หรือ พระบุญ วรวิสิ (พระฤๅษี) ได้บรรพชากับพระอานนทเถระ ได้อุปสมบทด้วยตรัสว่า-เอหิภิกขุ เป็นต้นเหตุให้ตรัสจึงมี ปุณโณวาทสูตร ได้มาบรรลอรุหัต ฌ เพรชบุรี (ชื่อเดิมในจารึกเรียก พริบพรี) ได้ทูลเชิญพระพุทธเจ้าให้เสด็จมาโปรดชาวไทยแล้วและได้นำเสด็จมาประทับ ณ ถ้ำฤๅษี เขาจุง จึงเป็นเหตุให้สลัก-พระพุทธรูป และจารึกลายสือไทยแจ้งไว้ กับแจ้งว่าพุทธพัสสา ๔๔ อีกด้วย (พรรษาที่ ๔๔ ของพระพุทธเจ้า อายุ ๗๙)...

หน้า ๓๘๙

พระปทุมเถระ (ปทุมมณี, บุญพระฤๅษี, บุญวรวิสิ) ชาวสวนปราณ (สุนาปรันต-พริบพลี)

แต่ครั้งขุนอินเขาเขียว และนางกวัททองมา ลูกชายคนที่ ๑๓ ชื่อกุน กับลูกสาวคนที่ ๔ ชื่ออุ่น ไปอยู่ที่บ้านชื่อกุน มีลูกชายชื่อกุนอุ่นไทย ตามที่เป็นมา กุนขุนชายเป็นผู้คิดเห็นดาวเคลื่อนบ้าง ตั้งนึ่งบ้าง มีมาก จึงเอาชื่อน้องสาว ๗ คน ตั้งเป็นชื่อดาวต่างๆ ไว้ เช่น ดาวอา ดาวอัน ดาววาง ดาวอุ่น ดาวเอื้อย ดาวอุ๋ ดาวอิ ขุนกุนคงขึ้นบน เขาวัง เตียววัน และสังเกตดาวเคราะห์ ดาวฤๅษี ดาวลอยต่างๆ แล้วได้ตั้งชื่อดาว

ต่างๆ ไว้ เช่น ดาวจรเมฆ ดาวหมา ดาวช้าง ดาวงู ดาวเหนือ ดาวใต้ หรือดาวว่าวอีลุ้ม ฯลฯ เป็นผู้ต้นคิดตำราท้องฟ้า หรือดาราศาสตร์ไทย แต่โบราณดึกดำบรรพ์มาแล้ว ทั้งได้สอนกันสืบๆ มา เมื่อสังเกตเห็นก็ตั้งชื่อไว้ และนำความรู้เรื่องดาวมาตั้งเป็นตำราหมอดู ที่เรียกกันว่า ตำราเลข ๗ ตัว ในความรู้เก่าๆ ยังมีกล่าวถึงหมอดูขุน ต่อมาอาจคิดคำนวณระยะกาลได้ ตามที่ปรากฏใน กบเบื้องจาง เห็นว่ามี 'อินกินตวันกินเดือน' หรือตำราสุริยคราส จันทรคราส...

และขุนคนคงรู้หลายต่างๆ สมัยนางไทยงามคิดลายทอผ้า ซึ่งขุนสือไทยนำมาตั้งเป็นลายสือไทย นำมาเป็นลายแกะ ลายสลัก ลายประดิษฐ์ต่างๆ ไว้ ที่เรียกกันว่า ผ้าปะกน ลายกุน เช่น ลายเครือวัลย์ และลายกนก และเป็นต้นคิดแบบออกลายต่างๆ ไว้ได้สืบต่อกันมา ฉะนั้นเป็นต้น ชาวเพชรบุรีจึงมีช่างฝีมือเอกมาก ได้ทั้งฝีมือในลายต่างๆ ตามวัดและพระพุทธรูปเก่าๆ มาก

ในสมัยพุทธกาล ขณะนั้น เมืองปราณ หรือพราน คงเจริญมีอาณาเขตมาถึงเพชรบุรี... ซึ่งมีชื่อตามที่ใหญ่กว่า ปราณ ซึ่งมีนามีสวนมาก อันเรียกกันว่า สวนปราณ... เมื่อท่านแต่งเข้ากับภาษาบาลี เอา ว. ที่สวน เป็น ๆ ตามหลักสนธิเป็น สุน กล่าวสุนยาวหน่อยเป็นสุณา ต่อกับปราณ เป็นสุณาปราณ ทำให้สั้นที่เรียกว่ารัสสะ เป็นสุณาปรัน ลง ต. ต่อเพื่อแจกวัดบาลีได้ จึงเป็นสุณาปรันต...

สุณาปรันตกา ชาวเพชรบุรี มีชื่อเสียงทางดุร้าย ในเรื่องดุร้ายนี้ ชาวแหลมทองยอม 'ดู' ทั่วไป จึงมีกฎหมายฉบับหนึ่งของไทย 'ห้ามกินคนเป็นๆ'

ในพระพุทธดำรัสตรัสเฉพาะชาวสุณาปรันต เพราะพระปุลณเป็นชาวปราณ จึงตรัสเฉพาะ... พวกมนุษย์ชาวสุณาปรันตดุร้ายนักแล ปุลณ พวกมนุษย์ชาวสุณาปรันตหยาบข้านักแล

อนึ่ง จากสาวดีที มาถึงสุณาปรันตนี้ ตามอัฐกถากล่าวว่า ทางประมาณ ๓๐๐ โยชน์ หรือ ๑๒๐,๐๐๐ เส้น หรือประมาณ ๔,๘๐๐ ก.ม...

(หน้า ๑๗๖) สถานีบ้านคูบัว (มีรูปประกอบ) คือบริเวณวัดศรีพุทธารามเก่า เดือนเตนฟ้า สร้างและอุปสมบท
สถานีนี้สร้างบนฐานอิฐเก่า คงเป็นฐานอุโบสถ หลังเข้าไปมีฐานอิฐมาก มีร่องยาวๆ กบเบื้องจางอยู่ในร่องอิฐนั้น

หน้า ๓๙๐

... ฉะนั้น จะขอเล่าเรื่องแบบแปลประสมเรียงความต่อตามอัฐกถาและบาลีในสูตร และกบเบื้องจาง เท่าที่พบแล้ว

"ปุลณมุนี ถ้าพุทธ (ถ้าฤๅษี) เราเขียนเรื่องนี้คอยภิกษุอ่า อันอุปัชฌายให้ชื่อว่า รัมมทัตต คนอันพุทธ (พระพุทธเจ้า) กล่าวว่า ตัวช้างปารีเลยยกมาเกิด รัมมทัตต จงอ่าน เขียนให้คนอ่าน (กเบื้องลำดับอ่านที่ ๑๖๖/๑) รัมมทัตต ปุลณผู้มนีเขียนคำกล่าวของพุทธในวันขึ้น ๑๑ ค่ำ (เดือนอ้าย พุทธพัสสา ๒๑) เขียนคำคอยธัมวงเวที วันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนยี่ พุทธพัสสา ๔๓ ในพัสสาเรานี้ ๒๔ (๑๖๖/๒)

ปุลณนรมนี อยู่ถ้าพุทธ เล่าเรื่องคอยช้าง ชื่อปารีเลยยก อันพุทธอนุเคราะห์ ๓ เดือน ผู้มีบุญ สร้างบารมีมาก พุทธว่าเป็นเผ่าพันพระ (๑๘๕/๑) พุทธนิพพาน ๒๕๐๐ (พ.ศ.๒๕๐๐) เป็นภิกษุขุณ้อย ชื่อ พระธัมวงเวที เมื่อใหญ่ขึ้นชื่อ พระราชาภิ (๑๘๕/๒)

ปุลณนรภิกษุ อยู่เขาขุ ถ้าพุทธ เดิมอยู่ปราณของบิดาแม่กุน เดินทางถ้อมนคร สาวดีที พบพุทธ รัม สงฆ ได้บัพพชา อุปสมบท เป็นภิกษุเมื่อพุทธพัสสา ๑๙ (๑๔๐/๑) เถรอาณนท เป็นอุปัชฌาย เถรอุบาลีเป็น (ผู้) ให้ศีล เมื่อแล้ว เข้า (หา) พุทธออกปาก (ว่า) เอหิ ภิกษุ (เธอจงเป็นภิกษุ มาเถิด)...

ขณะนั้นเมื่อท่านกำลังกระทำกัมมัญฐานในใจ กัมมัญฐานไม่ตั้งขึ้น แต่ท่านคิดว่า 'ชนบทนี้ ไม่เป็นที่สบายของเรา โฉนหนอ เราเรียนกัมมัญฐานในสำนักพระศาสดาแล้ว ควรไปสู่อารามของตน'

ใน ปุณโณวาทสูตร มีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า (พระอาณนทเถร) พังแล้วอย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ เขตวัน ไกลกรุงสาวดีที อันเป็นอารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี

ครั้งนั้นแล พระผู้มีอายุปุลณ ณ กาลเย็นออกจากที่หลีกเร้น เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว ได้กราบพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว นั่ง ณ ที่ควร ส่วนข้างหนึ่ง ท่านผู้มีอายุปุลณ นั่งแล้วแล ได้ทูลคำนี้กะพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า...

(พระพุทธเจ้ากล่าวโอวาทแล้ว จึงว่า) ปุลณ ก็เธออันเราโอวาทแล้วด้วยโอวาทย่อๆ นี้จักไปอยู่ ณ ชนบทไหน?

(พระปุลณตอบว่า) พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์อันพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงโอวาทแล้ว ด้วยพระโอวาทย่อๆ นี้ ชนบทชื่อ สุณาปรันตมีอยู่ ข้าพระองค์จักไปอยู่ชนบทนั้น"

(คุณเอกอิสโร นำคำสนทนาตอนนี้นำไปใส่ไว้ใน นิทานอิงเรื่องจริงชื่อ 'อนินทิตปุระ... อรุณรุ่งแห่งอารยธรรม' ดังต่อไปนี้)

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ชาวสุณาปรันตดุร้าย ถ้าเขาต่อว่า เธอจะทำอย่างไร

พระปุลณกราบทูลว่า ข้าพระองค์จักคิดว่า ค่ายังดีกว่าทำร้ายด้วยมือ

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าเขาทำร้ายด้วยมือ จะทำอย่างไร

พระปณณกราบทูลว่า ยังดีกว่าใช้ก้อนดินทำร้าย

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าเขาใช้ก้อนดินทำร้าย จะทำอย่างไร

พระปณณกราบทูลว่า ยังดีกว่าใช้ก้อนไม้ทำร้าย

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าเขาใช้ก้อนไม้ทำร้าย จะทำอย่างไร

พระปณณกราบทูลว่า ยังดีกว่าทำร้ายด้วยศัสตรา

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าเขาทำร้ายด้วยศัสตรา จะทำอย่างไร

พระปณณกราบทูลว่า ยังดีกว่าฆ่าด้วยศัสตราที่คม

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า ถ้าเขาฆ่าด้วยศัสตราที่คม จะทำอย่างไร

พระปณณกราบทูลว่า บุคคลบางคนยังต้องหาคนมาฆ่า แต่นี่ดีที่ไม่ต้องหา ได้คนที่มาฆ่าให้

พระผู้มีพระภาคทรงอนุโมทนา และตรัสอนุญาตให้ไปได้ ท่านไปอยู่ในที่นั้น ได้แสดงธรรมให้มีผู้ประกาศตนเป็นอุบาสก ๕๐๐ คน และท่านเองก็ได้บรรลุนิพพาน ๓ ภายในพรรษานั้น และได้ปรินิพพานในเวลาต่อมา...

หน้า ๘๔ พุทธันดรที่ ๕ กาลพระศรีอารย หรือพระสิริเมตเตยสัมมาสัมพุทธภิกขุได้ (ต้นเรื่อง อนาคตวงศ์ ปรากฏในปฐมสมโพธิกถา ฉบับสมเด็จฯ พระสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส)

ขอมต้น

คำว่าขอมนี้ มีคู่อยู่กับคำว่าขุนของไทยมานาน ขุนหมายถึงหัวหน้า ขอมหมายถึงที่ปรึกษาหรือครูบาอาจารย์
ปีอิน ปีโล : ระบบไทย คนไทยโบราณนี้ รู้จักดวงดาว รู้จักคิดระบบวัน เดือน ปี มาตั้งแต่ก่อนพุทธกาลแล้ว

(หน้า ๔๓๑)

มนขอมพิสสณ (เมตเตยยโพธิสัตว์) ทองสำริด

(มีรูปประกอบ) เครื่องหมายถางป่า สร้างวัด ๑๒ วัด คือประภามณฑลใช้กิ่งไม้ไผ่ หมวกใช้รูปเถาวัลย์ มีฐานเป็นรูปดอกบัวบาน หมายถึงจะได้ตรัสรู้เป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธศาสนา ได้สร้างแบบเป็นอีกอย่างหนึ่ง อย่างที่ปรากฏนี้ ซึ่งพอจะเห็นลักษณะที่ได้ออกแบบไว้แน่นอนว่าตัวเองคงจะไม่ได้หล่อรูปตัวเองตามเยี่ยงอย่างไทย คงจะเป็นศิษย์ฝีมือเอกได้ออกแบบสลักขึ้นเป็นรูปครูอาจารย์ของตน เท่าที่พบเห็นมี ๒ รูป เข้าใจว่าคงจะมีมาก ที่เหลือมาถึงเพียงรูปเดียวนี้ได้เป็นหลักฐานยืนยันการอธิบายประวัติสถาปัตยกรรมไทย

มนขอมพิสสณ (มี) เมีย (ชื่อ ขุน) ญิงส้อยหอทอง ลูกขุนเถิมทอง มี (ลูกชาย ชื่อ) มั่นหาญ ญิงชื่อสีสายทองงาม มั่น กับ เดือนเด่นฟ้า เมื่อน้อยเรียนทั้งลายสือ ช่าง กับขอมพลมา ๓ ปี

โลกทำให้ขึ้นเป็นขอมพุทธกาล ๒๓๑ ลากออกมาพุทธกาลล่วง ๒๖๘ (มาอยู่พุดตึกเมืองเดิม และยังมีไปทำงานอยู่ พ.ศ.๒๓๗) ๗ วันกลับมาได้เห็นแก้วสามก้อน มนขอมยังรับทำพระพุทธรูปอยู่ (๑๕ ปี) เดือนเด่นฟ้าชวนสร้างเมือง อรหันตบุตรให้สร้างวัด เล่า แสนไพร่ไปเกิดเป็นธัมมทัตตภิกขุ ผู้อ่านเจอ ผู้เมตเตยย มาคอยตั้งพุทธศาสนามั่น

เรา-มนขอมพิสสณ เขียนเดือน ๘ ขึ้น ๖ ค่ำ ปี ๒๘๘ เมื่อนี้มีขวบ ๘๘ อยู่ตงสัก พุทธศาสนาดังมั่นในสุวัณณภูมิ ตั้งแต่พุทธกาล ๒๓๗ เราล้างอวาตสงฆ์ได้ ๑๒ วัด...

(หน้า ๕๐๐)

มีฟุตโน้ตจากหลวงตาอ๋า ตรงคำว่า ผู้เมตเตยย มาคอยตั้งพุทธศาสนามั่น ว่า

*ท่านผู้นี้ ตามธรรมดาจะไม่ยอมเปิดเผยชื่อ ซึ่งยังไม่ได้ถึง นอกจากจะเป็นเรื่องในวงพระพุทธรูปศาสนาแท้ๆ เท่าที่รู้ท่านถือว่า ระฆังไม่ตัวเอง ถ้าระฆังตัวเองแล้วก็ผิดปกติ ครั้นนี้ คงเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ซึ่งต้องรับภาระธุระเอง ตามชื่อว่า อวโลกิตศวโรโพธิสัตว์ที่ต้องมารับ และตั้งพระพุทธรูป และด้วยนิยตโพธิสัตว์ญาณอย่างสามัญ ท่านต้องรู้ว่าคงไม่มีใครเชื่อจึงเขียนเรื่องกำกับไว้ และยังเล่าบอกตามธรรมดาท่านต้องเกิดเป็นพี่ชายใหญ่ แต่เพราะธรรมเนียมไทยถือว่าน้องคนสุด (ท้อง) ย่อมเป็นที่เมตตากุณาของวงศ์ตระกูล จึงอธิษฐานเกิดเป็นน้องคนเล็ก ตั้งใจแสดงปัญญาบารมีทางศิลปปฏิมากรรม เพราะเหตุฉะนั้น พระพุทธรูปศิลปะยุคสุวัณณภูมิจึงขึ้นชื่อลือนามมาก

ต่อมา เมื่อท่านต้องเกิดเป็นพระพุทธรูปโฆษาจารย์ (พ.ศ.๙๕๖-๑๐๐๐) ก็ด้วยเหตุ ตั้งใจรับหน้าที่กลับอัฐฤกษา ซึ่งเป็นภาษาสืล เป็นมูลภาษา หรือภาษามครทั้งชุด ทั้งลอกพระไตรปิฎกจากตัวสืล เป็นตัวขมพูทวีปอีกทั้งหมด...

...ในกาลต่อมา มีพระเถระ คือ พระมังคลมหาเถร พระเขมจารีเถร (สมเด็จพระวันรัต เอ็ง เขมจารี) ได้รจนาประวัติ นำลงไว้ในตอนท้ายของวิสุทธิมัคค ว่า นิสสัยยเมตตโย โภธิสโตว อาคโต ไม่ต้องสงสัย ท่านนี้ พระโพธิสัตว์แท้ มาแล้ว*

(หน้า ๑๕๗) **ต้นผีไทย**

กำเนิดการสร้าง ศาลพระภูมิ ก่อนพ.ศ. ๒๔๖๒ ปี = ๒๔๕๘ (ปีอิน ๑๙๕๐ + ปีโล ๑๙๕๐ + ปีพ.ศ. ๒๕๑๘ ที่หลวงตาอำเขียนหนังสือเล่มนี้) หากนับถึง พ.ศ.๒๕๕๕ นี้ก็นับได้ ๒๕๕๕ แล้ว

ลือขวัญไทย พ่อเลื่องขวัญไทยตายปีอิน ๑๙๘๘ ได้ครองต่อปีอิน ๑๙๙๑ แต่งงานกับลูกขลุ่ย ชื่อแก้วสีทอง และบัวสีงาม แก้วสีทองมีลูกชายชื่อ เลื่องสีไทย ปี ๑๙๙๕ บัวสีทองมีลูกชายชื่อ ไทยสีเมือง ปี ๑๙๙๖

ในกาลนั้น คราวหนึ่ง เดินไปพบเห็นผีพ่อเลื่องขวัญไทย เทียวเร่ร้อนไม่มีที่อยู่ ได้คิดตลอดไปถึงปู่ขุนมะม่วงไทย ขวดขุนหัวมะโรง และพ่อทวด คือขุนเขาเขียว และขวัญทองมา... จึงคิดใคร่สร้างเรือนน้อยให้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ขวดชาย ขวดหญิง อยู่... เรียกว่า 'เรือนสาบ' หลังหนึ่งให้อยู่ บันรูปคู่กัน ใช้ไม้ฉิวเสียบฝา เอาดินสีแดงขีตลายบอก ตอนนั้นยังไม่มียาสีกำลังทำอยู่ ขุนสรวงและนางสาบมาบอกให้สร้างให้ทันด้วย จึงสร้างอีก และบันรูปต้นนั้น (มีการพบรูปบันแบบนี้ มีรูปลงไว้ด้วย) ทำตัวชายหญิง ขึ้นชื่อ 'เรือนสาบ' ได้ทำรั้วกันเขตไว้ส่วนหนึ่ง เรียกว่า 'วัด' ทำให้เตียน ไว้ต้นไม้ใหญ่ๆ ไร่หมื่น เรียกว่า 'สวน' เวลาเย็นไปเยี่ยมไปคุยกัน จึงมีเรือนสาบกันมา...

(หน้า ๑๖๒)

ปีอิน ๑๑๗๘ (ก่อนพ.ศ. ๕๑๖๓ ปี) คือเมื่อราวๆ ๖๖๘๐ ปีมาแล้ว

เลื่องฟ้าไทย ขุนสรวง และนางสาบ สั่งให้เข้าทรง ไทยงาม เล่าเรื่องให้ขุนสรวงไทยฟ้าฟัง แล้วจารึกไว้ เรื่องจึงปรากฏ

เกิดปีอิน ๑๑๕๖ เป็นลูกขุนสินเลื่องไทย แม่ทองผ่องฟ้า พี่สาวชื่อ สินแสงฟ้า น้องชายชื่อ เส้นแสงฟ้า

เมื่อปีอิน ๑๑๗๖ อายุเข้า ๒๐ ออกเที่ยวไปในป่า ได้พบเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อพวง หรือพวงมะลิ กำลังลงน้ำในบ่อหนอง งม เอา ปู ปลา เนื้อ กุ้ง จึงลงไปเล่นน้ำด้วย รู้จักกันแล้ว ถามรู้ว่าพ่อแม่ถูกงูกัดตายหมดแล้ว นางอยู่คนเดียว ไปไหนก็ไม่ถูก ได้งม กุ้ง ปลา เงามบัว ผักบัวกิน ขุนเลื่องฟ้าไทย เกิดสงสาร จึงอุ้มนางมาอยู่โรงเดิมและนอนค้างด้วย ได้ไปขนเสื้อผ้าเครื่องใช้ของตนมาให้ เทียวไปเก็บรวงข้าวเอามาคว่ำ บด ต่ำ ไว้หุงกิน อยู่ด้วยกัน เล่นด้วยกัน นอนด้วยกัน นางขึ้นสาวแล้ว ออกดก คงจะเป็นทั้งรักและสงสารที่ไม่มีพ่อแม่พี่น้อง ทั้งนางก็มีตัวคนเดียว จึงไม่มีทางอื่นมากไปกว่าธรรมาชาติ ได้เป็นคู่ครองกัน มีลูกชายเมื่อเดือนขึ้นชอบฟ้า ตั้งชื่อขอมฟ้าไทย มีหญิงชื่อ มะลิฟ้า และสีแจ่มฟ้า...

ปีอิน ๑๑๗๘ ขึ้นขุนแล้ว จึงประกาศเอาพวงมะลิเป็นเมียกลาง ควบคุมทั่วไป แต่นางบอกว่าขอมฟ้าอยู่นอกเมือง ตั้งนางทองหล่อตนเป็นเมียขวา ตั้งนางสีฟ้าเป็นเมียซ้าย...

ปีอิน ๑๑๘๘ เมียน้อย ส้างพาดิ มีลูกชายชื่อ สือไทยฟ้า ปีอิน ๑๑๙๑ เมียขวาทองหล่อตน มีลูกหญิงชื่อ ไทยงาม...

...**ขอมฟ้าไทย ขุนสรวงไทย ไทยงาม เลกไทย สิงามตน หรืองามตน** ได้ร่วมกันสร้างสิ่งของไทย เริ่มด้วยการทำ 'ลาย' ขอมฟ้าไทยทำเป็นลายสาน ลายปั้น แกะ สลัก พัก บัก ถัก ยก จก ได้สอนไทยงามให้เอาเข้าเป็นลายผ้า ทั้งเป็นลายทอ ลายยก ลายเขียน หรือพิมพ์ และแล้วขุนสรวงไทยได้มีความคิดเอาเป็นลายอ่านรู้ความครั้งแรก อ่านว่า 'เมือง' ก่อน และคิดเอาลายอื่นอ่านเป็น 'บ้านเรือน' ร่วมกับขอมฟ้าไทยและไทยงามได้คิดสร้างลายอ่านรู้ความได้ จึงตั้งชื่อว่า **ลายสือไทย** ต่อจากนั้น ขอมฟ้าไทยก็ได้คิดเป็น **ลายสือขอม** อีก... ครั้นได้คิดว่าจะทำเรื่องไทยให้คงอยู่ ได้เข้าไปดูเรือนสาบที่ขุนลือขวัญไทยได้กระทำไว้ ได้เห็นลายขีด และไม้วางไว้ก็ไม่รู้เรื่อง จึงเชิญจ้าวพวงขุนสรวง จ้าวแม่ นางสาบ ให้เข้าทรงไทยงาม และสอนงามตนให้เรียนลายย่อ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๐๐ ๑๐๐๐ ฯลฯ ต่อมาขุนเลกไทยได้เห็นว่ายอดี จึงได้นำมาจดจำนาน... ได้เอาชื่อ งามตน กับชื่อตัวเองควบกัน ตั้งเป็นชื่อ **ตนเลกไทย** ในบัดนี้เปลี่ยนเป็น **ตัวเลขไทย**

...สือไทย นิ่งดูหญิงชายพ่อนบวงสรวง เชิญขวดปูนั้น ปู่ขวดสรวง ย่าขวดสาบ ออกมานั่งบ่าไทยงาม ปู่ขวา ย่าซ้าย นางปูสรวงให้ไทยงามเดินเข้า เอ็นว่า ลูกหลานเหลนหลาย ขวดชายหญิงพุ้นต้นมาเยี่ยม (เยี่ยม) หมู่ม้า... ขุนสรวงขึ้นหัวไทยงามให้เห็นเงาขาวในแสงเดือน (สือไทยไม่คอยเชื่อถือนัก จับไทยงามปล้ำ... ขุนสรวงออกเสียงโดยปากไทยงามว่า) ว่า

เจ้าขุนสรวงไทย กูชื่อ ขุนสรวง ผู้สร้างต้นผีไทยลว่า เมียชื่อนางสาบแม่ผี เรือนสาบของกู ลือขวัญไทยสร้างต้น ซ่อมกันมา เมื่อนี้ ผุพัง รอยขีดเว้า ต้นลบล้มหาย มิ่งสร้างขึ้นลายเล่ารู้ใหม่

สือไทยใครลอง ว่า ให้พี่เอาสักเทื่อ สรวงว่า กูยังอยู่ มิ่งไม่เชื่อเยี่ยมไว้ สรวงให้ไทยงามยืนนั่งตรง เงาชายขาวมิให้ดู เห็นมีของชายไทยงามนุ่งหม้อผ้า เงาขาวเห็นชายตัวเปล่า แล้วเป็นสองเงาขาว งามมาคู่ มีหัวยอดแหลม เสียงชายว่ากูขุนสรวง งามว่าข้าแม่ นางสาบ...

สือไทยถาม ต้นอยู่ในไหน สรวงว่ากูอยู่ฟ้าพุ้น ยังเป็นสาบฟ้า ในเมื่อล้านล้านหลายพันปี ยังอยู่ที่นี่ เผ้านานดูหมู่มิ่ง ล่วงลู่ถึงผู้หลอนเมื่อนี้ ยังนำเลือดขาวของสองกู สรวงสาบเข้าเสลงในอู่ฉิ่งเลี้ยงเลี้ยง มิ่งชายมีส่วนสรวงชาย ยี่สิบ ส่วนสาบงาม สิบสอง ไทยงามงามมีส่วนสาบยี่สิบ

ส่วนสรวงสิบสอง...

สื่อไทย ฟังขุนสรวง... มึงเอาลายผ้าไทยงามทอดตามแม่สาขขึ้นสิ่งใจสอนให้ทอ ทำลาย เขียน อ่าน จำ ได้ มึงเอาเขียนแทนขีด... สอนลูกหลานต่อไป ชื่อลายอันนี้จะยังยืนเท่าที่มีคนอยู่หล้าฟ้านี้...

กเบื้องจารชุดนี้ เหลือมาถึง ๑๖๐ กว่าแผ่น... ถ้าต้องการดูละเอียดและไปปรากฏถึงต่างประเทศ ก็หาดูได้จากหนังสือจารึกลายไทย ลายสื่อไทย ฯลฯ รูปลายเสียงอ่านที่ขุนสื่อไทย และขอมฟ้าไทยคิดขึ้นได้ เขียนไว้เมื่อ ๖๘๓๕ ปีมาแล้ว (นับตามพ.ศ.ที่หลวงตาอำเขียนหนังสือนี้) หรือเมื่อปีอื่น ๑๒๓๐-๑๒๓๕ ได้ที่คูบัว...

หน้า ๑๙๗

ร่องรอยไทย ทั้งตัวสื่อไทย ได้มีปรากฏไปตลอดแถบเหนือโลก และแถบใต้

ที่ปรากฏในทางตะวันตกหรือยุโรปนั้น เท่าที่พบเห็นมีปรากฏทั้งสิ่งของเครื่องใช้ และตัวสื่อโบราณ ได้ไปปรากฏถึงกรีก อียิปต์ และมอทยา ซิซิลี... ที่เป็นร่องรอยไทย แต่ไม่มีสื่อไทยนั้น ได้มีไปถึงนอร์เว, สวีเดน, ฟินแลนด์, แถบเหนือสภาพโซเวียตฯ ถึงอลาสกา โดยเฉพาะชาวลา, ลพ, ลป, และไวกิ่ง...

ได้เคยเห็นเรือสลัดที่ทำรูปแม่ย่านางประจำ ณ ห้องคอเรือ และ ณ มอทยา ได้เห็นรูปแม่โพสพ สองมือกำรวงข้าวชูขึ้น... (มีรูปประกอบ)

แทนพิมพ์หนัก (มีรูปประกอบ) ได้ถ่ายรูปจากหนังสือต่างประเทศ และขยายให้ใหญ่ จึงเห็นลายมากขึ้น ทั้งเป็นตัวสื่อไทย กับอ่านได้ความอีกด้วย... อ่านได้ว่า 'มึง ผู้ทำชาย พ่อลือสอน'...

ได้พบเห็นหนังสือหลายเล่ม ซึ่งได้เล่าถึงเผ่าอินเดียในชื่อต่างๆ กัน ซึ่งได้ไปอยู่ ณ ทวีปอเมริกาแล้วตลอดไป ตั้งแต่ยุคน้ำแข็ง คือ บลีสโตซีน-Pleistocene (Ice Age) ก็คือเมื่อประมาณ ๒ ล้านปีมาแล้ว... จะกล่าวถึงเพียงสองเผ่า คือเผ่า-ลาวจ้าว, นาวจ้าว, หรือจ้าวลาว (นาวาโจ) และเผ่าสู คือเผ่าซู

เฉพาะเผ่าจ้าวนาว (นาวาโจ) ได้ทิ้งร่องรอยไว้คือ... ทำเตาเผาหีบ มีช่องไฟ เหมือนเตาเผาถ่านไทย ทำเครื่องปั้นดินเผา เป็นรูปแม่ย่า ชัดตะหมาด และนั่งพับเพียบ... ผุพังชำรุดแต่ไม่เป็น (มีรูปขานาวาโจกระทำพิธีบางอย่าง ทุกคนนั่งพับเพียบไทย)

เผ่าซู หรือสูนั้น ได้ฟังเขาพูดกัน ส่วนมากมีเสียงพูดเป็นถ้อยคำไทย เช่น น้ำ ว่าน้ำ, ตาย เหมือนกัน, พัน ว่าข้าว, ผู้หญิง ก็เหมือนกัน ที่เป็นประโยคควลว่า 'ข้าชื่อออก้า' ก็คือข้าชื่อนายกล้า หรือไอ้กล้า...

ธรรมชาติมีกำลังลมน้ำพาไปได้...

หน้า ๒๐๗

ลายสลัก และลายตัวสื่อไทย ที่ปราสาทมายา กับอินคา ณ อเมริกากลางและใต้

ลายสลัก ลายตัวสื่อ ลายรู้อ่าน ที่ปรากฏนั้น นักปราชญ์ทั้งตะวันตกตะวันออกทั้งไทยด้วย ต่างประกาศเหมือนกันหมดว่า อ่านไม่ออก ได้มาอ่านออกที่กรุงเทพฯ ไทยนี้ จึงได้รู้จักคนไทยแม่ย่า และอินคา...

ตามเรื่องเก่าแก่ของอเมริกา และเม็กซิโก (Time Life Books-America) เล่าไว้ว่า ได้พบรูปขบวนการวิ่งสื่อสาร ซึ่งผู้เขียนไว้กับเครื่องดินเผา และพบชาวเมืองลับแล ชื่อโอลด์เมคซ์ (Olmecs, an enigmatic People) ผู้อยู่ ณ แดนป่าช้าที่ยาวเหยียดตลอดอ่าวเม็กซิโก ได้ปรากฏก่อน ค.ศ. ๑,๒๐๐ ปี รู้จักสร้างหิน ดินลูกรัง และเจียนสลักหินหยกเป็นรูปเคารพ ชื่อ 'จ้าว' ทำรูปลักษณะหัวกะโหลกสูง มีเบ้าตาและปากเหมือนคนชรา และคนบักกิ้ง ได้ฝังรกรากปรากฏอยู่ ณ โลกใหม่ ซึ่งหยั่งลึกลงไปถึงชั้นดิน เริ่มขึ้นเมื่อ ๒ ล้านปีมาแล้ว...

(รูปประกอบ) ลายสลัก ณ หน้าบันปราสาทมายานี้ เป็นตัวสื่อไทย ทั้งอ่านได้ว่า 'ต้นคนอินฟ้า' ชาวมายันได้สร้างปราสาท (เรือนสาง) ให้ต้นผีจ้าวแม่ย่าอยู่ หรือเอากระดูกของต้นคนอินฟ้าบรรจุไว้ ทั้งได้สลักตัวสื่อไทยไว้ด้วย จึงรู้ได้...

หน้า ๒๑๙

ภูพุ่มคูทรวง หรือภูพุ่มผาสถูปลอมฟาง (Monument Sculpted by Nature)

...ซึ่งธรรมชาติได้ลงลายเส้นเป็นเป็นชื่อจากเทพนิยายของชาวพื้นเมืองเดิม... เท่าที่เห็นรูปภูพุ่มผาสถูปลอมฟางหินทรายทั้งคู่นี้ มีรอยลายเส้นขีดขานานคู่กันไป ๒ เส้นข้าง ๓ เส้นข้างรอบไปทั้งสองภูโตมนี้ ทั้งมีรอยลายเส้น-พ้ออ่านเป็นตัวสื่อไทย และเป็นชื่อคำไทยได้ ซึ่งยืนยันว่าคนทำ

(มีรูปประกอบ) ภูเขาด้านซ้ายเหนือเส้นคูปรากฏลายซึ่งอ่านไม่ได้ ที่อ่านได้ก็เพียงได้ลงมา มีลายพ้ออ่านได้ว่า 'เพื่อนรักดี'...

ลายเส้นล่างนั้น บางมาก หรือจางมาก พ้อเห็นเพียงเค้าลายเส้นเท่านั้นก็พอมีความหมายว่า 'พ้อขุนทอง' อ่านแบบตัวซ้อนกันได้ดีกว่า 'แม่ทองดี'...

คนไทยนี้มีสัญชาติตามอำนาจในการทำหีนอยู่แล้ว เช่นพวกไทยเมย์ย่า และอินคา ณ อเมริกากลาง และได้ ได้กระเบื้องอิฐก่อถื่อปูน และเมืองหีนตลอดทิวเทือกเขาอันยาวเหยียดได้...

หน้า ๒๓๔

สือไทย และคำไทยปรากฏ ณ อียิปต์

เสาคินทึบใหญ่โต... โบสถ์-แอมมอน ณ กานัก (Amon's at Karnak) ปราสาทโบสถ์นี้ พระเจ้าฟาโรหุซ ๒ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ ได้โปรดให้สร้างขึ้น... ก่อนค.ศ. ๑,๓๐๐ ปี... ลายสือไทยที่ปรากฏ ณ เสาคินทึบนั้น ตัดออกมาล้างได้เขียนลงเส้นให้ชัด พอได้เห็น (มีรูปประกอบ) อ่านว่า 'เพื่อนรักสนุกกัน' ท่อนล่างจะปรากฏไทย-ย จะเห็นชัดเจนน ล่างได้เขียนลงเส้นให้ชัด พอได้เห็น อ่านว่า 'ไทยฟ้ารุ่ง' 'ขุนหญิงขวัญฟ้า'...

...เข้าใจว่า 'ไทยฟ้ารุ่ง' คงเป็นพหูพจน์ใหญ่ ส่วนขวัญฟ้า เป็นชื่อพระนางขวัญฟ้า... ชื่อทั้งคู่นัยนว่าเป็นไทย และรู้สือไทยดี ได้ไปอยู่อียิปต์ ทั้งเป็นช่างฝีมือดีอีกด้วย จึงสลักตัวสือไทย เป็นถ้อยคำไทย คงดัดแปลงให้คล้ายตัวอียิปต์...

หน้า ๒๗๘

มีภาพประกอบเป็นรูปปั้นดิน ๑. ขุนเล็กไทย (ได้ที่ถ้ำเทือกเขาสูง ด้านวังสะดิ่ง ราชบุรี) มือขวาถือดินสอ หรือเหล็กจาร มือซ้ายถือกระดาษชนวนมีดวงกลม และตัวเลข...

๒. ขุนหญิงงามตน มือขวาถือแวก หรือแว บั้นฝ้าย มือซ้ายถือกลุ่มด้าย สัญลักษณ์ทอผ้า ทั้งคู่ทำหน้าที่ เป็นท่าใช้ความคิด ใช้รัดเกล้าแบบทำงาน

หน้า ๓๗๒

เมืองทอง สุวณณภูมิ สุนาปรินตชนบท

พระเจ้าทับไทยทอง ผู้ตั้งชื่อสุวณณภูมิ ปีโล ๑๑๑๐ ก่อนพ.ศ. ๘๐ ปี (มีภาพประกอบ)

๑. ขุนทับไทยทอง ทรงเครื่องขุน มือขวาห้อยลงชี้แผ่นดิน มือซ้ายถือหอยยอด หรือหอยสังข์ เครื่องหมายขุนใหญ่ ได้ที่วัดพระปหลี (เพชรบุรี)...

หน้า ๓๗๖

สมัยพระพุทธกาล ปีโล ๑๑๑๐-๑๑๕๐ ปรีนิพพาน หรือ พ.ศ.๑

(มีรูปประกอบ) พระพุทธรูปปางเทศนา ห้อยพระบาทซ้าย ยกพระหัตถ์ขวา ๔ พระองค์ (นิ้ว) แจงอริยสังข์ โปรดคนไทย ๓ ท่าน ที่ฐานจะเห็นรูปผู้ฟัง ๓ คือ พระปุณณเถร พระสังฆพันธเถร พระเจ้าทับไทยทอง...

หน้า ๓๗๗

ต้นพระสงฆ์ไทย เอหิกิกขุ ในชมพูทวีป (มีภาพประกอบ) พระมหาปุณณเถร

ต้นพระสงฆ์ไทย เอหิกิกขุ ในไทย (มีภาพประกอบ) พระสังฆพันธเถร ...ช่างผู้ทำออกความคิดใสบางไว้ ตอนนีสำหรับรูปบอกยังเป็นดาบส หรือชีไพร เพราะมีหนวดและผมกระเซิงยาว...

หน้า ๓๗๖

(กล่าวถึงพระปุณณเถรต่อ)

จูลลปุณณ น้อลชายพระปุณณเถระ ระลึกชื่อพระเถระว่า 'ขอที่เป็นที่พึ่งพำนักของเราเกิด' ดั่งนี้แล้ว ยืนอยู่

'ท่านผู้มีอายุปุณณได้สุสุนาปรินตชนบทแล้ว ได้ยินว่า ท่านผู้มีอายุปุณณ อยู่ในสุนาปรินตนั้น ต่อจากนี้แล ท่านผู้มีอายุปุณณ โดยระหว่างพรรษานั้นเอง ให้อุบาสกประมาณ ๕๐๐ ปรากฏขึ้นแล้ว โดยระหว่างพรรษานั้นเอง ให้อุบาสกิกาประมาณ ๕๐๐ ปรากฏขึ้นแล้ว โดยระหว่างพรรษานั้นเอง ได้กระทำให้แจ้งวิชา ๓ แล้ว'

'ได้ยินว่า ในขณะนั้นนั่นเอง แม้พระเถระก็คิดถึง รัฎภัยพิณาสที่จะเกิดขึ้นแก่พวกนั้น จึงเหาะขึ้นสู่เวกาส ได้ยืนอยู่ ณ ที่เฉพาะหน้า พวกอมนุษย์เห็นพระเถระแล้วกล่าวกันว่า 'พระผู้เป็นเจ้าของปุณณมาอยู่' หลีกไปแล้ว คลื่นลมและรูปนากลวที่เกิดขึ้น ก็สงบหายไปแล้ว...'

พระเถระกล่าวว่า 'กิจด้วยส่วนแผนกหนึ่งของเราไม่มี แต่ว่า พระศาสดาพวกท่านเคยเห็นแล้วหรือ'

'ไม่เคยเห็นเลยครับ'

'ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจงทำโรงกลมใหญ่ (มณฑลศาลา) ด้วยส่วนนี้ พวกท่านจะได้พบพระศาสดา อย่างนี้...'

พระเถระไปสู่สวัตตีด้วยฤทธิ์ในเวลาเย็น ทูลขอพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า
'พระองค์ผู้เจริญ พวกชาวบ้าน พ่อค้า ต้องการพบพระองค์ ขอพระองค์โปรดอนุเคราะห์แก่พวกนั้น'
พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับแล้ว พระเถระทราบการรับของพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วจึงกลับมาที่อยู่ของตนทันที
แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกพระอานนทเถระ แล้วตรัสว่า "อานนท พຽ່ນนี้เราจะเที่ยวบิณฑบาต ณ บ้านพ่อค้าที่ สุนาปรันต เธอ
จงแจกสลากแก่ภิกษุ ๔๘๘ องค์"...

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงกระทำการประทับประคองพระสรีระวางแต่เช้า แล้วเสด็จเข้าพระคันธกุฎี ประทับนั่งนิ่งเข้าสู่ผลสมาบัติ
บัณฑิตกัมพลศิลาอาสนของท้าวเทวสักกราช ได้มีอาการร้อนแล้ว ท้าวเธอทรงรำพึงว่า 'นี่อะไร' ทรงเห็นพระศาสดาจะเสด็จสู่สุนาปรันตแล้ว
ตรัสเรียกพระวิสุกรรมเทพบุตรมา แล้วสั่งว่า

"แนะพ่อ ในวันนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าจักเสด็จเที่ยวบิณฑบาตตลอดทางประมาณ ๓๐๐ โยชน์ (๔,๘๐๐ ก.ม.) ท่านจงนิรมิตร เรือนยอด
๕๐๐ หลัง กระทำการเตรียมเพื่อเสด็จไปตั้งไว้ ณ เชิงชุมประตูเขตวัน"...

พระศาสดาเสด็จสู่เรือนยอดอันประเสริฐในจำนวนเรือนยอดทั้งหลายที่ตั้งเรียงกันโดยลำดับนั้น พระอัครสาวกทั้งสองเป็นต้น แล้วถึงพระภิกษุ
๔๘๘ รูป เป็นเรือนยอด ๔๘๘ หลัง หลังหนึ่งเป็นเรือนยอดว่างเปล่า เรือนยอด ๕๐๐ หลัง ลอยขึ้นไปในอากาศ

พระศาสดาเสด็จถึง ภูเขาชื่อสังฆพันธ ทรงพักเรือนยอดในอากาศ ดาบสเห็นผิติดชื่อ สังฆพันธ ชักชวนมหาชนให้ถือความเห็นผิด เป็น
ผู้ถึงลาภยศอันเลิศเที่ยว อยู่ ณ ภูเขานั้น แม้อุปนิสัยพระอรหันตส่วนข้างในของดาบสนั้น รุ่งเรืองเหมือนประทีปภายในโคม ทรงเห็นอุปนิสัย
นั้น ทรงดำริว่า เราจักกล่าวธรรม จึงเสด็จไปแสดงธรรมแล้ว ในปริโยสานเทศนา ดาบสบรรลอรหันตแล้ว ด้วยมรรคนั้นเอง อภิญญามาแล้ว
แก่ท่าน ท่านเป็นเอกภิกษุทรงบาตร จีวรอันสำเร็จด้วยฤทธิ์ เข้าสู่เรือนยอดแล้ว

พระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับพระภิกษุ ๕๐๐ รูป ผู้ไปในเรือนยอด เสด็จถึงบ้านพ่อค้า ทรงกระทำเรือนยอดไม่ให้ปรากฏเสด็จเข้าสู่
บ้านพ่อค้า... พระศาสดาทรงแสดงธรรม...

หน้า ๓๘๘

พระปฐมเจดีย์พระธรรมเทศนาภคินี้ไว้ ได้พบกเบื้องจารแผ่นใหญ่ๆ ที่ตอนตอน ๗ แผ่น ได้จดและแปลไว้ด้วย คือ นิธิกัณฐสูตร
สยามรัฐปฏิภาณ เล่ม ๒๕ หน้า ๑๑-๑๒

ชื่อ ปุณณ อิติ เอาคำพุทธเล่าให้ไทยละพะงังม ที่สุนาปรันต ในบ้านแม่กุนพริบพลี มีคาถาคำมคร ๑๗
(คัดเอาเฉพาะที่แปล กล่าวไว้ว่า)

๑ คน ผัง ขุมสิน	ในได้น้ำลึก
เมื่อต้องการ สิ่งได้ เกิดพร้อมแล้ว	จักมีเพื่อดอกได้ ของเรา
๒ เพื่อพันร้อย จากขุน	เพื่อละร้าย จุปัน
เพื่อเปลื้อง ซึ่งหนี	เพื่อเปลื้องอดอยาก คับขัน
๓ ชื่อขุมสิน ผังไว้ ในหล้า	ก็เพื่อ ดอกได้ นั้น
ขุมสิน ผังไว้ดี	ในที่ลึก ได้ลุ่มน้ำ เพียงนั้น
๔ ขุมสิน ทั้งหมด มิได้	อวยเสร็จ ตลอดคราว แก่เขา
ขุมสิน เคลื่อนที่ผังบ้าง	จำเลอะเลื่อนไปบ้าง
๕ นาค ลักพาไปบ้าง	แม้ยักษ์ ลักเอาไปบ้าง
เมื่อไม่เห็น ผู้สืบสินไม่ชอบ	ขุด ลัก เอาไปบ้าง
๖ เมื่อใด เขาเป็นผู้ ลีนบุญญ	ขุมสิน ทั้งสิ้น หมดหายไปได้
ผู้ใด ฃึง ชาย ก็ตาม ผังขุมสินไว้ดีแล้ว ด้วยอันให้ทาน ด้วยสิล ระวัง ผักผนตน	
๗ ขุนสิน ย่อมเป็น	ฃึง หรือว่าชาย ผังไว้ดีแล้ว
ในผี (ในเจตีย) ในพระสงฆ์	ในคน ในแขก ทั้งหลาย บ้าง
๘ ในแม่ แม่หรือว่า ในพ่อ	อีกทั้งใน พี่น้อง ญาติทั่วไป
ขุมสินนั้น ผังไว้ดีแล้ว	ใครๆ ณะไม่ได้ ติดตามไปได้
๙ อันสินหลายเหลือ ต้องตัด ทั้งไป	ถือเอา สินนั้น ติดตัวไปได้
ขุมสิน คือบุญ ไม่ทั่ว ไปแก่คนเหล่าอื่น	ชะโมย ปล้นเอาไป ไม่ได้
๑๐ ผู้รู้ ควนทำบุญ ทั้งหลายไว้	อันเป็น ขุมสิน ติดตามตัวไปได้

- ขุมสิน คือบุญนั้น ให้ของทุกอย่างที่ชอบใจ
- ๑๑ สิ่งใดใด เทพ ทั้งมนุษย์ คือคน อยากได้ในใจ
มีวิวงาม ๑ มีเสียงดี ๑
 - ๑๒ ความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ๑ ความมีคนล้อมมาก ๑
นักขุนเมือง ๑ ความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ๑
 - ๑๓ เป็นขุน ฝึฟ้า ในสวาง สวรรค์ ๑
สินคน สมบัติ อันเป็นของมนุษย์ ๑
 - ๑๔ นิพพานสมบัติใด ๑
ความได้เพื่อนดี ๑
 - ๑๕ เป็นคลังอัฐวิชา วิมุติ ๑
ปฏิสัมภิกา ๑ วิโมกข ๑
 - ๑๖ บัจเจกภูมิ ๑ พุทธภูมิ ๑
อันนี้ มีดอกได้มาก อย่างนี้
 - ๑๗ เห็อง บัณชิต ผู้รู้ทั้งหลาย
- ...พระศาสดาประทับอยู่ ณ ที่นั่นตลอด ๒ วัน เพื่อทรงอนุเคราะห์แก่มหาชน...

แก่เทพ และมนุษย์ ทั้งหลาย
ตัวเอาได้ ด้วยบุญสินนั้น คือ
มีส่วนสวยงาม ๑ มีร่างสวยงาม ๑
นั้นทั้งหมด คน ฝึ เอาได้ด้วยบุญสินนั้น
ความสราญหวัชุน ที่น่ารัก ๑
นั้นทั้งหมด คน ฝึ เอาได้ด้วยบุญสินนั้น
ยินดีใดใด ในแดนสวาง ในเทวโลก ๑
นั้นทั้งหมด คน ฝึ เอาได้ด้วยบุญสินนั้น
ถ้าหมั้น กอบเอา โดยแยบคาย ๑
นั้นทั้งหมด คน ฝึ เอาได้ด้วยบุญสินนั้น
สาวกบารมีใด ๑
นั้นทั้งหมด คน ฝึ เอาได้ด้วยบุญสินนั้น
คือบุญสิน ปุญสัมภทา
จึงสรรเสริญ ความเป็นผู้กระทำบุญแล้ว ดังนี้แล

บุญฉนวนรุมณี อยู่ถ้ำพุทธ ผู้พาพุทธมาสู่นาปรินตพริบพรี น้องจุนหาพุทธกับอรหันต์ เดือนอ้าย พุทธพัสสา ๒๒ (แผ่นที่ ๑๕๐/๑) พุทธ
อยู่บ้านมกุลเดือนอ้าย ขึ้น ๘ ค่ำ พัก ๒ วัน เสด็จผ่านเมืองทอง แล้วขึ้นถ้ำพุทธ นั่งนอน คินวันหนึ่ง ผันทองปิณฑ (แผ่นที่ ๑๕๐/๒)

พุทธเดินไปถ้ำเขา ทางผ่านเมืองทอง พุทธว่า เมืองทองจักเป็นเมืองสุวรรณภูมิ เมืองพุทธศาสนา (แผ่นที่ ๑๕๑/๑) พุทธมาถึงแดนชาน
ทาง ว่า ตรงนี้เป็นเมืองต่อเมืองสุวรรณภูมิ ห้าร้อยปี พุทธ ศาสนา มั่นคงดี ต่อพันปี เป็นเมืองเล็ก พุทธศาสนาบาง เหลือพุทธนิมิตร (แผ่นที่
๑๕๑/๒)

บุญฉนวนรุมณี เมื่อพุทธพาผ่านเมืองทอง เล่าเมืองนี้ ขุนอิน กวักทองมาเคยอยู่ เป็นต้น (๑๕๐/๑) ขุนชวด มีคน ช้าง ม้า มาก เที้ยวยืด
บ้านเมือง ลิบสองพันกว่าเมือง ช้าง ม้า เมือง ลิบสองพันกว่า พ่อแม่ตั้งเป็น ขุนอินลิบสองพัน (๑๕๐/๒)

(มีข้อสันนิษฐานว่า คำว่าลิบสองพันนี้ ปัจจุบันอาจเป็นดินแดนที่เรียกว่า ลิบสองปันนา นั่นเอง)

พุทธมาพักถ้ำเขา เล่าว่า เมืองสุวรรณภูมินี้ พุทธศาสนาตั้งนานพันปี เมืองจะย้ายมาตั้งตรงนี้ ชื่อเมืองราชพลี (ราชบุรีสมัยนี้) คูหาที่
พุทธอาศัย มีชื่อถ้ำฤๅษี คนเชื่อถือ มาเคารพ ในข้างหน้า พุทธงาในถ้ำนี้ เมื่อคน ทำเป็น พุทธนิมิตรขึ้น (๑๕๑/๒)

บุญฉนวนรุมณี อยู่ถ้ำฤๅษี ผู้นำพุทธ สู่เกาะคนชานน้ำ (อาจเป็นคนเปลือย เรียกว่า นาค) หมูคนน้ำ เกาะแก้ว เข้ากราบไหว้ ห้อมล้อม พุทธ
สอนมาก (๑๕๑/๑) หมูคนชอรอยดินไว้ ชายทะเล พุทธเหยียบดิน ทำให้ใหญ่กว่า ๓ เท่า...

(หลวงตาอำเขียนพูดไต่คว้า : วันที่ ๑๗ ธ.ค. ๒๕๑๖ กับพระครูพิศิษฐ์อรรถมุนี พร้อมชาวปราชณ ได้พาขึ้นไป ณ เขาน้อย มีรอย
ตะแคงลึกลงไป ดูเป็นรอยเท้าขวา ว่ากันว่า เป็นรอย ณ นิคมหานี้ มีต้นจันทร์ผา มีเจดีย์ขำรุด ได้พบแผ่นกเบื้อง มีรอยจารึกว่า 'บุญฉนวนรุมณี'
ยังมีศาลาประทับของพระเจ้าทับไทยทอง ได้บอกเล่าทั่วไปแล้ว และจะรื้อฟื้นขึ้น...)

บุญฉนวนรุมณี ถ้ำพุทธ ผู้แจ้งข่าว พาตัวทับไทยทอง หาพิมพิสาร เมืองมคร เพื่อนพิมพิสารพาหาเถรนนท (๑๕๑/๑) พาไปเวฬุวัน ฝ่าพุทธ
เทศอนุพุทธกถา แลธัมจักกับปวัตตสูตร เห็นธัมมเบืองตันแล้ว (๑๕๑/๒)...

ทับไทยทอง บุญ เมื่อเข้าอยู่ถ้ำพุทธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ พุทธพัสสากาล ๔๓ บุญฉนวนรุมณี ให้หนังระลีกถึงธัมมอันฟังในเวฬุวัน ให้บุญฉนวน
เขียนลงเบื้อง คอยธัมมทัดโตอ่าน เมื่อพุทธกาล ล่วง ๒๕๐๘...

ทับไทยทอง บุญฉนวนรุมณี ตอนต้นโพธิ์ที่พุทธนั่งรู้ความจริง ปลูกในเมืองสุวรรณภูมิ เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีพุทธวัสสา ๒๕ ใช้ชื่อที่
นั้นว่าบ้านโพธิงาม (แผ่นที่ ๑๑๒/๒)

(บ้านโพธิงาม มีถึงปัจจุบัน อยู่จ.ราชบุรี)

หน้า ๔๒๗

โลกนลว่า ราชาริบัติ สุวณภูมิ เมื่อครองเมือง พุทธกาล ๒๒๐... เมียคลอดลูกตะวันตกเที่ยงตรง มีชื่อ ตวันทับฟ้าขุนไทย... เสเมียน
เขียนพุทธนิพพาน ๒๒๓ (กเบื้องแผ่นที่ ๓๓/๑) โลกนลว่า ทั้งเมีย และตวัน ชันเอาโศกเป็นเพื่อน ผู้มีสี่อ่าเป็นสหายเมือง ศิริยามาตมา
เมืองทอง ส่งสือเล่าเรื่อง มีสงฆ์ปลอมบวชในพุทธจักมาก ให้ขจัดหัวเมือง แล้วนิมนโศกคัลลี เป็นหัวหน้าสังคายนาธัมมวินัย ที่ป่าตลิต มคร
เชิญร่วมพิธีของอรหันตสงฆ์ ในปี ๒๓๔ พร้อมส่งขุนอินทรมนตรี น้อง ไปปี ๒๓๓...

...โมคคัลลีว่า โสณเปนผู้เหมาะ (๕๐๐/๑) โมคคัลลีมหาเถรวาแกตันเถรโสณว่า ก็ผู้เจริญ ไปสู่วัณณภูมิ จงตั้งพุทธศาสนาให้รุ่งเรือง ให้
อุปสัมบันนั้น ทั้งปัพพัชชา หัดผู้คนให้รู้ถึงสืล แลรู้ยู่รักษาอุโปสถสืล (๕๐๐/๒)

โสณว่า โมคคัลลีเล่าว่า พุทธเล่าแก่ปุณณว่า ถิ่นสู่วัณณภูมิ จะเปนเมืองวรพุทธศาสนา โสณมาก่อตั้งภิกขุ สามเณร เอวธัมมสืล พุทธ
ศาสนาดังมั่นหมื่นปี (๕๐๓/๒)

(หลวงตาอ๋าเขียนฟุตโน้ตเกี่ยวพระเจ้าอโศกมหาราชว่า : ...นำพระพุทธศาสนามาในคราวนั้น เป็นการบริสุทธิ ที่เคยคิดว่าเป็นในทาง
การเมืองนั้น สันนิษฐานผิดไปแล้ว (จะมีในหน้าต่อไป) ได้คงไว้เพื่อให้รู้ว่า เคยเข้าใจพระเจตนาดีของพระเจ้าอโศกมหาราชผิดไปเหมือนกัน)

หน้า ๓๘๙

พระเถระบัญญัติ ๕ องค์ คือ พระโสณเถร พระฉานีเถร พระภุริยเถร พระอุตรเถร พระมุนีเถร ซึ่งได้มาสู่วัณณภูมิ เดือน ๑๒
พ.ศ. ๒๓๕ พระเจ้าโลกกนละทรงอุปถัมภ์ พระโสณบวชคนไทยเป็นภิกษุมากแล้ว ท่องจำพระไตรปิฎกได้ จึงจัดสวดเป็นคณะสังฆายสังคิต
ที่วัดมหาธาตุสู่วัณณภูมิ พ.ศ. ๒๓๔ เรียกว่า 'แจง' ได้ทำพระพุทธรูป ทำวงล้อธรรมจักร ทำรูปพระบัญญัติ และจารึกพระไตรปิฎกลงหิน
พ.ศ. ๓๐๐...

เมื่อเขียนเกี่ยวกับศาสนาท่านก็ระบุเรียกว่า สู่วัณณภูมิ เมื่อเขียนเรื่องท้องถิ่นก็กล่าวตามชื่อปรากฏเช่น เมืองทอง พริบพรี ถ้าดินแดน
สู่วัณณภูมิ เอาตามจารึกพระคธา เย ธุมมา ฯลฯ ก็จะปรากฏตั้งแต่ปัตตานีถึงเชียงใหม่ เชียงแสน นครพนม ปราจีน ถ้าเอาตามวงล้อธรรม
จักร ก็ตั้งแต่ปัตตานี สุโขทัย โคราข บูรีรัมย์ ปราจีน เฉพาะที่พบ ถ้ากล่าวถึงบริเวณแล้วก็อาจตลอดแหลมทอง ลงไปถึงหมู่เกาะชวา
